

Ε.Σ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Δ'.
ΤΟ ΜΟΣ 10Σ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Αγία (ή) ημέρα (με εικόνα)	78	Εικόνες παιδιών εκ του φυσικού	2, 20, 53, 67, 84, 10
Αγιος (ό) και οι κροκόδειλοι (με εικόνα)	49	Εικονογραφημένο Παιδικόν Πνεύμα	121, 135, 145, 159, 195, 231, 267, 27
ΑΓΝΩΣΤΟΣ (ό) ΕΧΘΡΟΣ: Μυθιστόρημα υπό		Εικονογραφημένα παιδιὰ (με 3 εικόνες)	4
L. LAMBRY (με εικόνες) εις τὰ φύλλα 1—50		Εκτακτοί Διαγωνισμοὶ γιὰ τὸ καλοκαίρι	138, 14
ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ		Ελληνόπουλα (τὰ) ἀπέναντι στὸν κατακτητὴ	
Αμερικὴ	75	(με 2 εικόνες)	3
Βαβυλωνία (ή)	51	Ενας μοντέρνος Ὀδυσσεύς	263, 264, 265, 27
Βασιλεὺς (ό) Γεώργιος	107	Ενα ἐνδοξο Διπλασπόπουλο	30
Γιὰ νὰ ἰδῶ τί ἔχει μέσα	15	Ενα τυχερὸ παιδί	3
Ενα δελτάριο	179	ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΤΟ ΜΑΣ ΦΙΑΜ :	
ΑΟΝ (Ο) ΚΙΧΩΓΗΣ	265	Πῶς γίνεται τὸ ἀλάτι (με 3 εικόνες)	12
Καινούργιος χρόνος	3	Πῶς γίνεται τὸ μελάνι (με 8 εικόνες)	4
31η Μαρτίου	95	Πῶς γίνεται τὸ μπαμπάκι (με 8 εικόνες)	11
Αἶνιγμα (τὸ) (ἀπὸ τὰ παιδιὰ)	239	Πῶς γίνονται τὰ ἀρώματα (με 8 εικόνες)	9
Αληθινὸ δνείρο (με εικόνα)	213, 214, 228	Πῶς γίνονται τὰ χτένια (με 8 εικόνες)	6
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ: σὲ κάθε		Ἡρωϊκὰ παιδιὰ	27
φύλλο ἀπὸ τοῦ 1ου μέχρι τοῦ 52ου		Εὐγνωμοσύνη μαθητῶν	27
Ανακρίση νέων συνεργατῶν	244	Εὐσημα (τὰ) τῶν ἐτῶν 1945, 1946	24
Ανάμνηση ἀπὸ τὰ Δωδεκάνησα	86	ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ	
Απὸ καὶ ψηλὰ φαινόταν ὡς πέρα ὁ κάμπος (εἰκὼν)	213	Πόση δύναμι ἔχουν τὰ ζῶα (με 1 εικόνα)	
ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ :		Πῶς βοηθοῦνται τὰ ζῶα μεταξύ (με 4 εικόνες)	
Γιὰ ἓνα κουκκί	160	Πῶς... ἦταν τὰ καρβία τὸν παλιὸ καιρὸ ; (με εικόνα)	8
Ὅποιος κάνει τὸ γιατρὸ	132	Θρύψαλα	166, 2
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ		Ἱστορικὴ (ή) συνταγή	14
Αποτελέσματα 303ου Διαγων. Λύσεων	70	Ἱησοῦς (ό) δωδεκαετής ἐν τῷ ναφ (με 1 εικόνα)	10
Αποτελέσματα 304ου Διαγων. Λύσεων	198	Ἱστορίες τοῦ Πίπη με γελοιογραφίες εις τὰ φύλλα 27—50	
Αποτελέσματα 43ου Διαγων. Ξεσπαθώματος	185	Ἱστορίες τοῦ Τόλη με 48 γελοιογραφίες εις τὰ φύλλα 1—26	
Αποτελέσματα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Διαγων. Διαπλάσεως	58	Καλικαντζαράκι (τὸ) παραμῦθι (με εικόνα)	3, 26, 4
Αποτελέσματα Διαγων. Σταυρολέξου	161	Καλλιτεχνικὴ συνεργασία	1
Αποτελέσματα Διαγων. πρὸς Σύνθεσιν Πνευμ.	221, 233	Καμουφλάς (τὸ) με 3 εικόνες	10
Ασκήσεων		Καπετάν (ό) Ἀργύρης	11
ΑΠΟ ΤΟΝ ΝΕΡΑ-Ι-ΔΟΚΟΣΜΟ :		Κλωσσοπούλια	11
Τὰ σύννεφα (με εικόνα)	37, 50	Κρυφὸ (τὸ) σχολεῖο στὰ Δωδεκάνησα (με εικόνα)	1
Σαλαμάνδρα (ή)	147	Κυρὰ (ή) Χρυσάφω	2
Ἀστεία ἱστορία σὲ τρεῖς εικόνες	252	Κολύμπι γιὰ τὴ ζωὴ	2
Βελλεροφόντης (ό) καὶ ὁ Πήγασος (με εικόνα)	165	Κυπαρισσιῶ (τοῦ) ὁ Θάνατος	2
Βούλα (ή) καὶ ἡ κούκλα της	300	ΚΥΡΙΟΣ (Ο) ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ	
Γιακουμάκης (ό)	132	ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ : Ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μικρὰ	
Γιὰ νὰ γελάτε	31, 43	παιδιὰ (με 6 εικόνες) εις τὰ φύλλα 23—32	
Γιὰ νὰ μαθαίνετε, δ, τι δὲν ξέρετε	299	Λύται τῶν ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν	34, 46, 55, 70, 9
Γλυκοχαράζει: Πατριωτικὴ σκηνή	80		114, 136, 210, 2
ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ (ΤΟ) ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ Κ' Ο ΛΥΚΟΣ		Μαγεμένος (ό) χειρόμυλος	1
Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ: Ἀνάγνωσμα γιὰ πολὺ μι-		ΜΑΓΙΚΟ (τὸ) ΦΥΛΑΧΤΟ: Μυθιστόρημα ὑπὸ	
κρὰ παιδιὰ (με 6 εικόνες) εις τὰ φύλλα 1—6		Ε. NESBIT (με εικόνας) φυλ. 1—50	
Δεκάλογος (ό) τοῦ Τζαίφφερσον	136	ΜΑΡΙΑ (ή) Η ΠΟΠΗ Κ' ΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΟΥΣ :	
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :		Ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ καὶ μεγάλὰ παιδιὰ	
305ος Διαγων. Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων	10	(με 6 εικόνες) εις τὰ φύλλα 33—45	
306ος Διαγων. Λύσεων Πνευματ. Ἀσκήσεων	185	Μαρτιάτικα	
46ος Διαγων. Ξεσπαθώματος	10	Μεσημέρι στὸ δάσος (με εικόνα)	2
Διαγωνισμὸς Κρυπτογραφικοῦ	162	Μηλίτσα (ή) ἀποκοιμήθηκε (εἰκόνα)	1
Διαγωνισμὸς Λευκῶν Λέξεων	102	Μητέρες	
Διαγωνισμὸς Ποιήματος	140	Μία παράκλησι κι' ἓνα τάμμα	191, 2
Ραδιοφωνικὸς Διαγωνισμὸς	34	Μία πυγολαμπίδα χωρὶς φῶς	
Διαγωνισμὸς Σταυρολέξου	22	Μικρὸς (ό) Μόξορτ	
Διαγωνισμὸς Στίξεως	150	Νέα Διάπλασι	
Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Πνευματ. Ἀσκήσεων	22	ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ :	
Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Πνευματ. Ἀσκήσεων	233	Ἀγυράμματοι (οἱ) τῆς Ἀμερικῆς σελ. 18.—Ἄλλου εἶδους λιχ-	
μαζί καὶ Καλλιγραφίας	138	διά, 66.—Ἀτομικά... ἀεροπλάνο (με εικόνα), 181.—Αὐτὰ σ	
Διαγωνισμὸς Τυπογραφικῶν λαθῶν	174	βαίνουν εις... Ἀμερικὴν 256.—Ἀφάνταστα κατορθώμα	
Διαγωνισμὸς Φωτογραφίας	306	ἡρωϊκοῦ Ἑλληνόπουλου (με εικόνα), 196.—Ἀχιλλεὺς (οἱ)	
Δύο Πρωτότυποι Διαγωνισμοὶ		εἰκόνα), 196.—Γῆ (ή) μας βιάζεται (με εικόνα), 18.—Γιατ	
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ :	9, 16, 31, 43, 55, 67, 88,	λουλουδιῶν (με εικόνα) 170.—Γλόπτης ἐκ γενετῆς 280.	
100, 111, 123, 136, 148, 173, 196		Γουόλτ Ντίσνεϋ καὶ Σια (με εικόνα), 122.—Δύο μεγάλοι	
Ἐγκυκλοπαιδικὰ Νέα καὶ Περιέργα	289	Γουόλτ Ντίσνεϋ καὶ Σια (με εικόνα), 122.—Εἶχε δικιο ὁ Νανούκ (με	
ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ :		μικροσκοπικοὶ ἀστέρες, 181.—Εἶχε δικιο ὁ Νανούκ (με	
Μίμης Πεντζόπουλος	183	κόνα), 122.—Ἐνα ἀστυνομικὸ σκυλί (με εικόνα), 145.—Ἐ	
Κική Παρασκευοπούλου	253	κοριτσάκι... Ἡρακλῆς (με εικόνα), 133.—Ἐνα μήνυμα	
Εἰκόνες ζώων ἐκ τοῦ φυσικοῦ	40, 97, 217	ἔφτασε ἀργά, 42.—Ἐνα πείραμα ποὺ δὲν εἶναι καινούργ	
Εἰκόνες παιδιῶν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμo	109	(με εικόνα), 66.—Ἐνας μικροσκοπικὸς ζωγράφος (με εἰκό	

θίαςος (με εικόνα), 170.—Ἐνας πράσινος... γαίδαρος (με εικόνα), 110.—Ἐνας πρωτότυπος κολυμβητῆς (με εικόνα), 110.—Ἐνας σκιερὸ ποὺ κάνει θαύματα (με εικόνα), 145.—Ἐνα τυχερὸ παιδί, 55.—Ἐπιστημονικὸ Φύτεμα, (με εικόνα), 181.—Ἰπτάμενος (ό) ἄνθρωπος 256.—Καινούργια καὶ παλιὰ ἐπαγγέλματα (με εικόνα), 122.—Καμουφλάρισμα (τὸ) τοῦ Χρὸ —Χρὸ (με εικόνα), 5.—Κι' ὁ μικρὸς πιανίστας, 42.—Κου-κουβάγιες... τῆς μέρας 280.—Λουκάνικα ἀπὸ Ψάρια, 66.—Μακροβούτι μιὰ φορὰ, 88.—Μεγαλύτερες (οἱ) λέξεις, 18.—Μιὰ μικροῦλα λαπωνίδα στὰρ, 88.—Μιὰ περιέργη ἀπογραφή, 18.—Μιὰ σκληρὴ φάρσα, 55.—Μιὰ φιλόμουση γελάδα (με εικόνα), 110.—Μιὰ χελώνα ποὺ ζωντάνεψε (με εικόνα), 145.—Μικροπωλητῆς (ό) ποὺ ἔγινε ἑκατομμυριούχος (με εικόνα), 122.—Μικρὸς (ό) ἱκαρος, 42.—Μικρότερος (ό) πρωταθλητῆς τοῦ κόσμου (με εικόνα), 110.—Μοτοσυκλέτα (ή) φάντασμα (με εικόνα), 133.—Μπλού... Μπλού ὁ Βασιλεὺς τῆς Καλ-λογῆς 256.—Μπουμπ (ό) κι' ἡ Μπουμπού, 133.—Μυ-στηρία (τὰ) τῶν ἀριθμῶν 100.—Νησιὰ (τὰ) τοῦ πάσχα, 100.—Ντάκ (ό) εἶναι... ἐπιλοχίας (με εικόνα), 133.—Ὁρφανὰ (τὰ) τοῦ πολέμου (με εικόνα), 181.—Παιδιὰ (τὰ)... Μαθαίνουν 256.—Παράδεισος (ό) τῶν βατράχων. (με εικόνα), 145.—Παράδεισος (ό) τῶν παιδιῶν, 88.—Πιὸ (τὰ) νόστιμα χρήμα-τα τοῦ κόσμου (με εικόνα), 66.—Πρῶτα (τὰ) σκάφανδρα (με εικόνα), 66.—Σοφία (ή) τῆς Μίλντρεντ (με εικόνα), 18.—Τα-ξιδιώτισσες κάπως... χοντρές, 122.—Τάρανδος (ό) με τὰ χρυσὰ κέρατα (με εικόνα), 145.—Τραῖνο μιὰ φορὰ (με εἰκό-να), 170.—Τρακόσιες λέξεις στὸ λεπτὸ 280.—Φωνές (οἱ) τῶν πουλιῶν (με εικόνα), 18.—Χόλλυγουντ καὶ χιονόδρομοι 280.—Νέα (τὰ) τοῦ 1948 254, 255

Νησι (τὸ) τῆς εὐτυχίας μου (με εικόνα) 177

Ὁδηγίες γιὰ τὰ ψευδώνυμα 34

Ὁδηγὸς (ό) τοῦ συνδρομητοῦ 281, 291

Ὁνειρο (τὸ) τῆς Μηλτίτσας (με εικόνα) 190

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ : σὲ κάθε φύλλο ἀπὸ τὸ 1—50

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Αγέρας (ό) (με εικόνα)	308	Κέφαλος (ό)	142
ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ: Αἰεὶ καὶ Αἰπόλος, 78.—Ἀλώπηξ κόλου-ρος 296		Κύρ - Ἥλιος (ό)	94
Μυῖτα σελ. 17.—Ἀλώπηξ καὶ κροκόδειλος, 109.—Ἀν-θρῶπος καὶ Ἀλώπηξ, 123.—Βάτραχοι, 135.—Βοηλάτης καὶ		Λιλή (ή) καὶ τὸ σχοινάκι (με εικόνα)	129
Ἡρακλῆς, 154.—Γεωργὸς καὶ Ὅφις, 196.—Δελφὰς καὶ		Μάνα	62
πρόβατα (με εικόνα), 153.—Κύων ἐν φάντῃ (με εικόνα), 201.—		Μαννούλα	111
Λύκος καὶ πελσργὸς (με εικόνα), 153.—Μυῖται, 53.—Ὁρνι-θοθήρας καὶ κόρυδος, 53.—Ροιὰ καὶ μὴλεα καὶ βάτος, 65.—		Μαργαρίτα (ή)	
Σκώληξ καὶ ἀλώπηξ, 144.—Υς ἄγριος καὶ ἀλώπηξ, 78.		Μητέρα	157
Βασιλεία (ή) τοῦ Θεοῦ	289	Μυραμένο (τὸ) κατὰφλι	121
Βραδυνὸ	75	Ὀκτάστιχα	179, 191, 204
Δὲν περνᾷς κυρὰ Μαρία	131	Παπποῦς (ό) στὸν ξενιτεμένο ἔγγονο	119
Ἐλὰ (ή)	206	Πατρίδα (ή) μου	79
Ἐλὰ (ή) καὶ τὸ Λάδι	291	Πολιτεία (ή)	168
Ἐρχεται τὸ βαπόρι	229	Σὰν ἔρθει ἡ νύχτα	27
Εὐτυχία (ή)	17	Στὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου	94
Θεοδώρα	5	Σχολικὴ ἀνάμνηση	123
Καλὸ (τὸ) Κονάκι	274	Τηλέφωνο (τὸ) τοῦ μπέμπε (με εικόνα)	27
Καναρίνι καὶ κότα	29	Τραγουδί (τὸ) τῶν λουλουδιῶν	136
Καντήλι	301	Τυφλὸς (ό) Βασιλιάς	279
		Φθινόπωρο	286
		Χῶρες (οἱ) τῆς γεωγραφίας μου (με εικόνα)	114

**Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ**

ΔΙΑ
ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
«Τέρπειν ἡμᾶ καὶ διδάσκειν»

ΙΔΡΥΤΗΣ:
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (1879-1941)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:
ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 10
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι 4 Ἰανουαρίου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 1

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΡΓΥΡΗΣ

ὑπὸ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΓΗ

Ἦταν—θυμάμαι—ὅπως καὶ σήμερα χιονισμένες οἱ κορυφές τῶν βουνῶν, ἐφαλλαν τὰ κάλαντα στοὺς δρόμους, ὁ οὐρανὸς συννεφιασμένος καὶ ἡ θάλασσα ἀγριεμένη. Τὸ ἄσπρο καθαρῶτατο σπιτάκι τοῦ νησιοῦ μου εὐωδίαζε καὶ

τότε ἀπὸ μυρωδιὰ τοῦ λιθανιοῦ καὶ ἡ κυρα-Χρυσούλα, ἡ γυναίκα τοῦ καπετάν-Ἀργύρη, μὲ τὴ μονάκριβη κόρη της τὴ Δένα, φουρνίζανε, — κείνη τὴ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς ποῦμανε παιδάκι 10 χρονῶν — ταψιά μὲ κου-

ραμπιέδες καὶ μελομακάρουνα σὰν μπήκα στὴν αὐλὴ τους.

Ἡ καπετάνισσα, μιὰ ψηλὴ καὶ ὀμορφὴ γυναίκα, ἔτρεξε γελαστὴ κοντά μου μόλις μὲ εἶδε.

— Εἰσαι γιὸς τοῦ Ἀναστάση;

— Ναί, θέλω τὸν πατέρα μου.

— Μέσα εἶναι μὲ τὸν καπετάνιο.

Ἔλα, ἀγόρι μου.

Καὶ μὲ ὁδήγησε σ' ἓνα δωμάτιο ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ πάστρα καὶ νοικοκυριό. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου καθότανε μὲ τὸν καπετάν-Ἀργύρη κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι καὶ κουβεντιάζανε κουτσοπίνοντας. Ἦτανε ἓνας ἀνδρακλὸς αὐτὸς ὁ καπετάνιος ὅσα με 'κεῖ πάνω, μὲ τετράγωνες πλάτες, πυκνὰ μαύρα μουστάκια καὶ φρύδια ποῦ τοῦ σκεπάζανε τὰ μάτια. Μὲ σήκωσε σὰν πούπουλο στὰ χέρια του καὶ μὲ φίλησε μὲ στοργή.

— Μὲ τὸν πατέρα σου, μοῦ εἶπε, εἶμαστε ἀδελφία. Στὴν ἴδια γειτονιά γεννηθήκαμε, μαζὶ βγάλαμε τὸ σχολαρχεῖο, τὴν ἴδια μέρα πήγαμε στρατιώτες. Εἰσαι λοιπὸν καὶ δικό μου παιδί.

— Φχαριστῶ, καπετάνιο...

Ἦτοτε μ' ἔβαλε νὰ καθήσω σ' ἓνα χαμηλὸ σκαμνάκι κοντὰ στὴ φωτιά κι' εἶπε στὴ γυναίκα του νὰ μὲ φέρῃ καρδιά καὶ σταφίδες. Μοῦκανε τότε τρομακτικὴ ἐντύπωση. Σήμερα ἐξηγῶ τὸ γιατί. Ἀκτινοβολοῦσε, ἀπ' ὅλο τὸ εἶναι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀρχοντεῖά, καλὸ σὺν νη καὶ ἀνδρισμός.

Σὲ λίγο, σὰν μοῦστελε ἡ Κυρα-Χρυσούλα μὲ τὴν κόρη της σταφίδες καὶ γλυκά κι' ἔπαψε ν' ἀπασχολεῖται μὲ μένα, ξανάπιασε τὴν κουδέντα μὲ τὸν πατέρα μου. Μὰ τί ἦτανε αὐτὰ ποῦ λέγαμε ἢ, καλύτερα, τί τοῦ ἱστοροῦσε ὁ καπετάν-Ἀργύρης; Μιὰ ναυτικὴ τοῦ περιπέτεια ποῦ μὲ ὑποχρέωσε νὰ μὴν τιλίσω μάτι δυὸ νύχτες... Ταξίδευε μὲ τὴ σκούνα

του από την Κρήτη—έλεγε—και ο καιρός άγριεψε πολύ στο πέλαγος και κινδυνέψανε να πνιγούνε... Τό σκάφος του χαροπάλευε πάνω στα μανιασμένα κύματα και κείνος καθόταν απελπισμένος στο τιμόνι. Μά να ξάφνου πού νοιώθει κάτι γένεια να του χαϊδεύουν το πρόσωπο.

— Γένεια ; ! ..

— Ναί, Άναστάση. Γένεια... Ο Άγιος-Νικόλαος, ο προστάτης των θαλασσινών, βρισκότανε δίπλα μου. Έκανα τὸ σταυρό μου και φώναξα στοὺς ναῦτες : Μὴ φοβόσαστε ! Ο Άγιος εἶναι μαζί μας ! Θά μπούμε σὲ λιμάνι ! Καὶ πραγματικά, σὰν κάποιο ἄδρατο χέρι νὰ ὀδηγοῦσε τὸ δικό μου, ἔμπασα τὴ σκούνα μου στὸ λιμάνι τῆς Μήλου και σωθήκαμε.

Τότε, ὁ καπετάν-Αργύρης, ἔδγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη τοῦ γιλέκου του ἕνα μικρό, δολόχρυσο εἰκονισματάκι τοῦ Ἀγ-Νικόλα και τὸ δειξε στὸν πατέρα μου.

— Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἔχω τὸν ἅγιο πάντα μαζί μου, τοῦ εἶπε. Ἄν δὲν μᾶς προστάτευε σήμερα δὲν θά γιορτάζαμε μαζί τις καλὲς μέρες...

* *

Έτσι γνώρισα τὸν καπετάν-Αργύρη κείνη τὴ παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς. Ἐχουμε περάσει πολλὰ χρόνια. Κι' ἔχει ἀλλάξει πολὺ ἀπὸ τότε, τὸ νησί μου. Πλουτίστηκε μὲ ψηλὰ σπιτία, ἤλεκτροφωτισήθηκε, ἔχει πλατείες κι' ὁμορφους ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους πού τοὺς ἀυλακώνουν αὐτοκίνητα. Μά τὸ κατάσπρο σπιτάκι τοῦ καπετάνιου στήν ἄκρη τοῦ γαλαοῦ, ἔχει μένει τὸ ἴδιο, ὅπως και τότε. Εὐώδιαζαν ἀπὸ μυρουδιά τοῦ λιθάνιου τοῦτες τις καλὲς μέρες σὰν τὸ ἐπισκέφθηκα και ἡ Δένη, ἡ μονάκριβη κόρη του, μὲ γκρίζα μαλλιά σήμερα, ἀναβε τὸ μικρὸ φούρνο τῆς αὐλῆς του, βοηθούμενη ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, γιὰ νὰ ψήσει τοὺς κουραμπιέδες και τὴ βασιλόπηττα.

Κάθησα δίπλα στὸ ἀναμμένο τζάκι μὲ τὸν ἄντρα τῆς. Ἡ θάλασσα μανιασμένη μούγκριζε και τὰ παιδάκια στοὺς δρόμους ἔψελναν τὰ κάλαντα. Σὲ μιὰ στιγμή τὸ μικρὸ τῆς κοριτσάκι, ἡ Χρυσούλα, ἦρθε κοντά μου και μούδειξε ἕνα εἰκονισματάκι. Ἦταν ὁ Ἀγ-Νικόλας, τοῦ μακαρίτη τοῦ παπποῦ, τοῦ καλοῦ και γενναίου καπετάν-Αργύρη, τοῦ φίλου τοῦ πατέρα μου...

ΔΗΜ. ΜΠΟΓΓΗΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΠΛΗΡΩΜΗ ΜΕ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ένας ταξιδιώτης ἔφτασε ἕνα βράδυ σ' ἕνα χωριότικο χάνι. Ἡ τσέπη του ἦταν ἄδεια και τὸ στομάχι του πῖδ ἄδειο ἀκόμη. Ἀφοῦ ἔκανε πραγματογνωμοσύνη και βεβαιώθηκε πὼς τὸ δεύτερο ἦταν πῖδ ἄδειο ἀκόμη ἀπὸ τὴν πρώτη, στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μπῇ. Παράγγειλε λοιπὸν και τοῦ ἔφεραν τὰ καλύτερα φαγητά πού εἶχαν και τὰ καταβρόχθισε τὸ ἕνα πῖσω ἀπὸ τ' ἄλλο. Ὑστερα ὅμως, δταν ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ, δῆλωσε στὸν ξενοδόχο πὼς δὲν ἔχει χρήματα και θά πληρώσῃ μὲ τραγούδια.

— Δὲν μοῦ χρειάζονται τραγούδια ἔμένα, ἐγὼ θέλω τὰ λεφτά μου ! εἶπε ἀπότομα ὁ ξενοδόχος.

— Ὡστόσο, ἂν σοῦ τραγουδήσω κάτι πού θά σ' ἄρῃσει δὲν θάναί σὰν νὰ σ' ἔχω πληρώσει ; εἶπε ὁ ταξιδιώτης μ' ὄλη του τὴ γλύκα.

— Ἄν μοῦ τραγουδήσῃς κάτι και μ' ἄρῃσει, τότε χαλάλι σου, εἶπε ὁ ξενοδόχος, ἔχοντας ὅμως μέσα του τὴν ἀπόφαση νὰ μὴ βρῇ τίποτε τῆς ἀρεσκιάς του.

Ο ταξιδιώτης εἶπε ἕνα τραγούδι. — Σ' ἄρῃσει αὐτό ; ρώτησε δταν τελείωσε.

— Διόλου !

— Κι' αὐτὸ πού θά πῶ τώρα ;

Κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα ἄλλο, ὕστερα τρίτο, τέταρτο, πέμπτο ἀλλὰ κανένα δὲν εἶχε τὴν τύχη ν' ἄρῃση στὸν ξενοδόχο.

— Νά ἕνα ἐπὶ τέλους, πού εἶμαι βέβαιος πὼς θά σ' ἄρῃσει ! ἔκανε στὸ τέλος τὸ παλληκάρι.

Και ἄρχισε ἕνα παλιὸ τραγούδι πού ὁ πρῶτος στίχος του ἔλεγε :

Τώρα πού ἦπες κι' ἔφαγες
[κι' εὐφράνθηκ' ἡ καρδιά σου
Ἄνοιξε τὴ σακούλα σου
[νὰ ἰδῶ και τὸν παρὰ σου.

— Πὼς σοῦ φαίνεται αὐτό ; ρώτησε δταν τελείωσε.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! νὰ ἕνα τραγούδι ἀνθρωπινό !

— Σ' ἄρῃσει λοιπόν ;

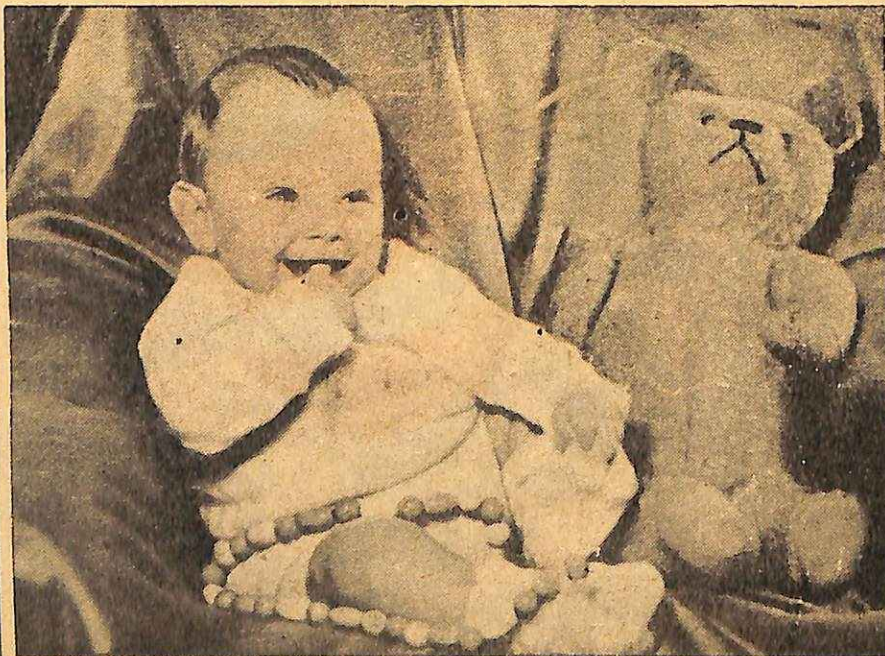
— Καὶ βέβαια.

— Τότε εἶσαι πληρωμένος ἀφοῦ τὸ τραγούδι μου σ' ἄρεσε...

Και φορώντας τὸ καπέλλο του σηκώθηκε κι' ἔφυγε, ἀφήνοντας ἐμβρόντητο τὸν ξενοδόχο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Έχω τὴν ἀρκουδίτσα μου παρέα, ἔχω και τὸ κομπολόι τοῦ παπποῦ, τί ἄλλο θέλω !

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ *

Ἀγαπητοί μου,

Εὐγεία και εὐτυχία τὸν καινούργιο χρόνο. Τὸ λέμε κάθε Πρωτοχρονιά, ἄς τὸ πούμε και τώρα, ἂν και εἶναι τόσο δύσκολο νὰ διατηρηθῇ εὐγεία μετὰ τόσες στερήσεις, νὰ ὑπάρξῃ εὐτυχία μὲ τόσες ἀγωνίες, μετὰ τὴ μαγία ἐνὸς οἰκουμένου πολέμου, τοῦ τρομερότερου ἀπ' ὅσους γνώρισε ὁ κόσμος ! .. Μά χρειάζεται ἀληθινὸ θαῦμα Θεοῦ γιὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ εὐχή μας ! Μήπως δὲν ζοῦμε τώρα σὰν ἀπὸ θαῦμα ; Μήπως και τὰ λίγα ἀκόμη τρόφιμα πού κατορθώνουμε νὰ βρῖσκουμε δὲν μᾶς φαίνεται πὼς μᾶς τὰ στέλνει ἄπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ εὐνοία ὁ ἴδιος ὁ Θεός ; Νά, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων εἶδα στὸ δρόμο μιὰ γυναικούλα, πού κρατοῦσε ἕνα κεφαλάκι ἀρνίσιο και πέντε-ἕξι ποδαράκια. Δὲ χρειάστηκε νὰ τὴν ρωτήσω πού τὰ οἰκονόμησε, γιὰ τὴν ἄκουσα σὲ λίγο νὰ λέῃ δυνατὰ σ' ἕναν δικό της πού τὴ σταμάτησε :

— Μὴν τὰ ρωτᾷς ! Θαῦμα Θεοῦ !

Ἄλλη φορὰ, παραμονὴ Χριστουγέννων, ἡ ἴδια γυναικούλα θά κουβαλοῦσε στὸ σπιτάκι της χίλια πράγματα χωρὶς νὰ τὸ θεωρήσῃ θαῦμα, κι' ἴσως χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὸ Θεό, πκρά μόνον τὸ πρωὶ στήν

* Ο ἀγαπητός σας κύριος Φαίδων λίγο κρυολογημένος και ἀδιάθετος δὲν μπόρεσε νὰ σᾶς γράψῃ Ἀθ. Ἐπιστολὴ γιὰ τὸ πρῶτο αὐτὸ φύλλο. Γιὰ νὰ μὴ μείνετε ὅμως Πρωτοχρονιάτικα χωρὶς τὴν εὐχή του, σκέφθηκα ν' ἀναδημοσιεύσω μιὰ πού γράφτηκε τὴν Πρωτοχρονιά τοῦ 1918, δταν ἔδγαίνε πάλι ἡ Ἀνθρωπότης ἀπὸ ἕνα πολύχρονο και αἱματηρότατο πόλεμο. Τοῦτος ὁ τελευταῖος ὁ πόλεμος ἦταν ἀσύγκριτα πῖδ καταστρεπτικός και πῖδ αἱματηρός, και ἡ Πατρίδα μας τὸν πληρώσε σ' αἷμα και σὲ θυσίες βαρύτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα κράτη. Ὡστόσο, ἐπειδὴ και τότε εἶχαμε πολὺ ὑποφέρει, ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος εἶναι ἐπικαιρὴ σὰ περὶ σὸς ἡμεῖς τῆς καὶ θά σᾶς μάθῃ πὼς και τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀντιμετώπιζαν τὰ ἴδια σχεδὸν προβλήματα μὲ σᾶς, και ὅμως ἀπ' αὐτὰ ἐβγήκαν οἱ ἄνδρες πού ἔκαναν τὴν Ἑλλάδα νὰ προκόψῃ και νὰ μεγαλοουργήσῃ σὲ τοῦτον τὸν πόλεμο. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιη πὼς θά διαβάσετε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ, πού γράφτηκε τώρα και εἴκοσι χρόνια, μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον ὅπως κι' ἂν σᾶς τὴν εἶχε γράψῃ ὁ κ. Φαίδων σήμερα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ἐκκλησιά, ἡ τὸ μεσημέρι στὸ φτωχὸ τραπέζι, πλοῦσιο τὴ χροιάτικη μέρα, γιὰ νὰ κάμῃ ἕνα σταυρὸ και νὰ πῇ ἕνα : « Δόξα σοι ὁ Θεός ! » κι' αὐτὰ σχεδὸν τυπικά... Ἔτσι εἶναι. Μόνον στίς δυστυχίες και τοὺς κινδύνους ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται τὴν ἀδυναμία του, τὴν μηδαμινότητά του και θυμάται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ζῇ χωρὶς τὴ βοήθεια, τὴ θαυματουργὴ ἐπέμβαση τῆς Θείας Δυνάμεως, πού στήν εὐτυχία του τὴν ξεχνᾷ σὰν περιττή, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ γεννᾷ περιφάνεια κι' αὐτοπεποίθηση ἐγωϊστικὴ.

Ἄλλη φορὰ σὰ σήμερα λέγαμε : « και τοῦ χρόνου νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεός ! » χωρὶς νὰ πολυσυλλογισθῶμετε και τί λέμε, γιὰ τὴ νομίζαμε πὼς καθ' εὐτυχία ἦταν στὸ χέρι μας. Τώρα τὸ λέμε μὲ σκέψη, μὲ δισταγμό, μὲ τρόμο, μὲ φόβο Θεοῦ, γιὰ τὴ βλέπομε πὼς δὲν εἶναι στὸ χέρι μας πῖδ. Κι' εἶναι ἡ τετάρτη αὐτὴ Πρωτοχρονιά, πού τὴ γιορτάζουμε μὲ τὴ μυστικὴ ἀγωνία : Τί θά μᾶς φέρῃ ὁ καινούργιος χρόνος ; Πὼς θά περάσῃ κι' αὐτός ; Θά μεγαλώσουν οἱ δυστυχίες μας ἢ θά πάψουν ; Θά ἐξακολουθήσῃ ἡ Τρικυμία, ἢ θά ἔλθῃ ἐπιτέλους, ἡ τρισπόθητη Γαλήνη ;

Συλλογίζομαι τώρα, πόσα πράγματα θά χρειαστῇ νὰ διορθωθοῦν, ν' ἀποκατασταθοῦν, νὰ ξαναμποῦν στὴ σειρά, ν' ἀναδημιουργηθοῦν δταν θ' ἀρχίσῃ ἡ ζωὴ τῆς ἡσυχίας, τῆς εἰρηνικῆς ἐργασίας ! Ὅλοκληρες πόλεις θά γείνῃ ἀνάγκη νὰ ξαναχτισθοῦν ! Αὐτὸ μόνον νὰ φαντασθῇ κανεὶς φθάνει. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχα τὰ ὕλικά πράγματα, εἶναι και τὰ ἠθικά. Κι' ἴσως οἱ ζημιές πού ἔχουν πάθει αὐτὰ ἀπὸ τὸν πόλεμο, εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερες και θ' ἀπαιτήσουν ἀκόμη περισσότερες προσπάθειες γιὰ νὰ ἐπανορθωθοῦν. Τέσσερα χρόνια πολέμου ἔκαναν νὰ μείνουν πῖσω ὅλες σχεδὸν οἱ πνευματικὲς ἐργασίες, ἐπιστημονικὲς, φιλολογικὲς, καλλιτεχνικὲς, εκπαιδευτικὲς. Κι' ἐδῶ ἀκόμα στὸν τόπο μας ἡ ἐκπαίδευσις παραμελήθηκε πολὺ. Καὶ σεις οἱ ἴδιοι θ' ἀναγνωρίζετε πὼς τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια δὲν ἐμάθατε ὅσα θά μαθαίνατε σὲ τέσσερα χρόνια ἡσυχίας και γαλήνης. Ἀτακτα τὰ μαθήματα και συχνὲς οἱ ἡμέρες πού τὰ σχολεῖα ἦσαν κλειστά. Δὲν σᾶς ἐβάζαν νὰ μελετᾶτε ὅσο ἔπρεπε, γιὰ τὸ ὅτε τρώγατε ὅσο ἔπρεπε. Ἦρθε στιγμή πού ἔλειπε και τὸ φῶς, ὁ λύχνος τῆς μελέτης. Ἦταν βέβαια ἀτύχημα νὰ σᾶς βρῇ ὁ μακροχρόνιος αὐτὸς πόλε-

μος μέσ' στήν ἡλικία τῆς σωματικῆς και τῆς πνευματικῆς σας ἀναπτύξεως. Ἡ κακὴ διαίτα σᾶς ἀδυνατίσει τὸ σῶμα. Ἡ ἀταξία τοῦ σχολείου δὲν σᾶς δυνάμωσε, δὲν σᾶς ἐπλούτισε ὅσο ἔπρεπε τὸ νοῦ. Καὶ αὐτὰ τὰ δύο θά ἔχετε σεις νὰ τὰ ἐπανορθώσετε μὲ τὴν Εἰρήνην. Τὸ πρῶτο δὲν εἶναι τόσο δύσκολο. Παιδιά εἰσθε. Δὲν χρειάζεται παρὰ κάποια προσοχὴ στὴ διαίτά σας. Τὸ δεύτερο ὅμως εἶναι δυσκολώτερο. Θά χρειασθῇ μεγαλύτερος κόπος, ἐντονώτερη και πολυπλοκώτερη προσπάθεια γιὰ νὰ γεμίσουν τὰ χάσματα τοῦ νοῦ μὲ τίς γνώσεις ἐκείνες πού ἔπρεπε, ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατό νὰ τίς ἀποκτήσετε στήν ἐντέλεια τὰ χρόνια τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ τὸ δύσκολο δὲν εἶναι ἀδύνατο. Οἱ δασκαλοὶ σας θά σᾶς ὀδηγήσουν καλὰ και σεις θά ἔχετε βέβαια ὀλη τὴν διάθεση νὰ ἀκολουθήσετε τίς ὀδηγίες τους. Ἄς μὴν ἀνησυχούμε λοιπὸν περισσότερο. Ἄς εὐχηθούμε μόνον νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ κοινὴ ἐλπίδα και νὰ μᾶς φέρῃ ὁ καινούργιος χρόνος, σὰν ἄλλο περισσότερο τοῦ Νῶε, τὸ ποθητὸ κλαδί τῆς Εἰρήνης.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πρωτοχρονιά, καλὴ καρδιά, καλοσημαδιά.
Γιὰ τὴν Πατρίδα πρωτανοῖχτε τὸ χορὸ, παιδιὰ.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶν' ἡ ἀγάπη τῆς Πατρίδας.

Ἡ Πατρίδα !

Νὰ ζῆς χωρὶς πατρίδα δὲν μπορεῖς. Ἀκόμα κι' ἂν τὴν ἀρνηθῇς, εἴτε φεγγιβόλᾳ στοῦ ὄνειρου σου τὸ νοῦ τόπος πού θά σοῦ ταῖριαζε, μιὰ μακρινὴ Ἀτλαντίδα, ὅπου εἶναι πᾶς κι' ὅπου σταθῇς τὸ ρίζωμα ἢ τὴ χίμαιρα πατρίδα θά τὰ πῇς.

Τὸ τραγούδι τοῦ ξένου χορευτῆ, πού ἦρθε μιὰ μέρα στὸ χορὸ σας νὰ πιαστῇ γεννηστε το, μεθύστε το μὲ τὴ φωνὴ τῆς ντόπιας.

Καινούργιος χρόνος, βρὲ παιδιὰ, βάλτε φωτιά στὰ τόπια !

— Ξανά, ὦ Πατρίδα μου, μὲ σένα, ἀπὸ τὰ ξένα σμίγω.

Φιλῶ σου τ' ἅγια χώματα, πού εἶναι χαρὰ τοῦ κόσμου, μὲ τῆς ἀγάπης τὴ δροσιά νὰ ζοῦν ὀλάνθιστα και μὲ τὸ αἷμα ποτιστὰ πού στάζει τὸ ἡ θυσία.

Κι' ἂν εἶναι ἀκόμα ὁ ἄνθρωπος τὸ εἶναι τοῦ χωριστὰ στὸν ἔρωτα και στὸ Μεσοία !

Πρωτοχρονιά. Καλὴ καρδιά ! Καλοσημαδιά
γιὰ τὴν Πατρίδα πρωτανοῖχτε τὸ χορὸ, παιδιὰ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Ο ΨΑΜΜΕΝΤ

Μιά φορά τέσσερα παιδιά από το Λονδίνο, περνούσαν της θερινές διακοπές τους στην εξοχή, σ' ένα δλόασπρο σπιτάκι, τριγυρισμένο από άμμο κι' από άσπρόχρωμα.

Κάποια μέρα, σκάθοντας την άμμο, είχανε την τύχη να βρουν ένα περίεργο μικρό ζώο. Τα μάτια του ήτανε πάνω σε δυο μακρυά κέρατα—σάν του σαλίγκαρου—και μπαινοβγαίνανε όπως τα τηλεσκόπια. Είχε αυτιά νυχτερίδας, και το κορμί του, που έμοιαζε σάν της άράχνης, ήτανε σκεπασμένο με μαλακό και πυκνό τρίχωμα. Είχε πόδια και χέρια μαϊμούς.

Είπε στα παιδιά, — που τα όνόματά τους ήτανε — Κύριλλος, Ρόμπερτ, Άνθρα και Τζέννη, — πώς τόν λέγανε Ψάμμεντ*, και πώς ήτανε το στοιχειό της άμμου...

Τους είπε πως ζούσε σχεδόν από τότε που γίνηκε ο κόσμος. Και πως για χιλιάδες χρόνια ήτανε θαμμένος στην άμμο. Όμως, δεν είχε χάσει τίποτα από τη μαγική του δύναμη να μπορέσει να δώσει ό,τι κι' αν του ζητούσανε. (Όλοι ξέρουμε πως αυτή τη δύναμη την είχανε οι μάγισσες και τα στοιχειά, τόν παλιό καιρό.)

Ο Κύριλλος, ο Ρόμπερτ, ή Άνθρα κι' ή Τζέννη ένθουσιαστήκανε από αυτά που άκουσαν.

Δεν ξέρανε όμως τί να ζητήσουνε, κι' οι επιθυμίες που έκφράζανε ήτανε πολύ παράξενες.

Στο τέλος ο Ψάμμεντ προθυμοποιήθηκε να τους βοηθήσει, αλλά με την ύπόσχεση πως δεν θα του ζητάνε κάθε φορά και καινούργια πράγματα, και πως δε θα μιλήσουνε σε κανένα γι' αυτό, γιατί ο Ψάμμεντ δεν ήθελε να φορτωθή με ξένες επιθυμίες, εκτός από των παιδιών.

Την ώρα που τόν αποχαίρετο, σανε ή Τζέννη είπε ευγενικά:

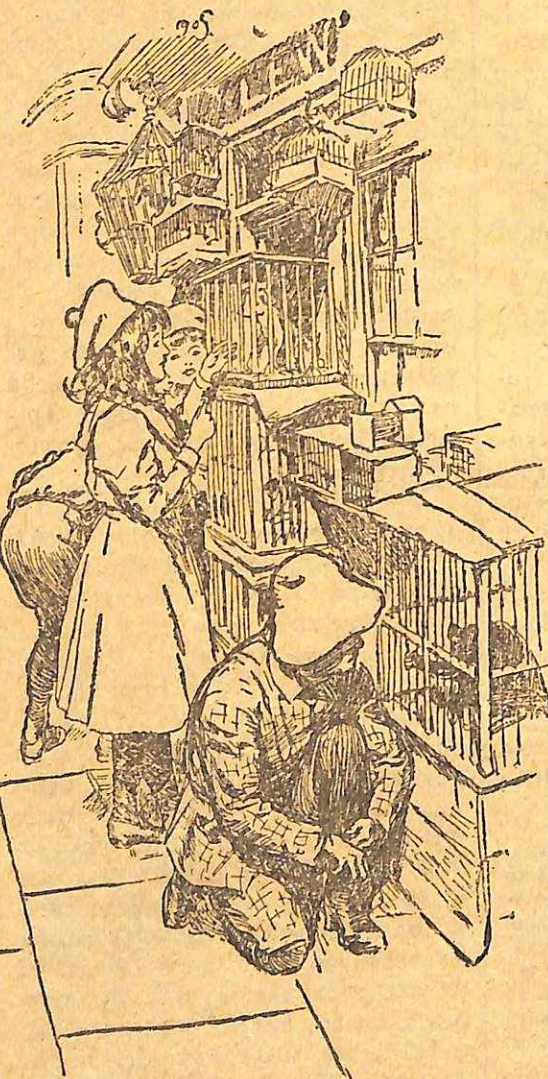
* Ψάμμεντ. Η λέξη είναι σύνθετη από το Psamme, που σημαίνει άμμος, και το ad, που θά πη μικρό πρσμματάκι.

— Η επιθυμία μας είναι να σε ξαναϊδομε σύντομα.

Ο Ψάμμεντ συγκινημένος, από τη φιλική αυτή εκδήλωση έκανε το θέλημά τους, όπως θά δοϋμε.

Τα παιδιά, ξαναβρήκαν τόν Ψάμμεντ, μα όχι στην άμμο αυτή τη φορά, αλλά—μα αυτό θά το δοϋμε πάρα κάτω.

Οι διακοπές τελειώσανε. Τα παιδιά ξαναγύρισαν στην πόλη. Ο και-

«Βρέθηκαν μπροστά στον Ψάμμεντ...»

ρός περνούσε, και ο Κύριλλος, ο Ρόμπερτ, ή Άνθρα, κι' ή Τζέννη, βλέπανε με μεγάλη χαρά, να φτάνη πάλι ή εποχή για της διακοπές.

Μά όταν ήρθε εκείνη ή ώρα τα πράγματα δεν ήταν και τόσο ευχάριστα.

Τώρα ο πατέρας τους έπρεπε να φύγει για τη Μαντζουρία, για να στείλη ανταποκρίσεις στην έφημερίδα που εργαζόταν. Η μητέρα τους βρισκότανε κι' όλος στη Μα-

δέρα γιατί ήτανε πολύ άρρωστη. Κι' είχε πάρει μαζί της και το μικρό τους άδερφάκι που ήτανε ακόμα μωρό. Η θεία Έμμα—ή άδερφή της μητέρας τους—παντρεύτηκε ξαφνικά το θείο Ρέτζιναλντ—τόν άδερφό του πατέρα τους—και φύγανε για την Κίνα, και κεϊ, φυσικά, ήτανε πολύ μακριά για να έλπιζουμε, τα παιδιά, πως θά τα καλούσανε για της διακοπές.

Έτσι τα παιδιά μέινανε στο σπίτι της παραμάνας τους που κατοικούσε στη Φίτοροϋ-Στρήτ, κοντά στο Βρετανικό Μουσείο.

Αν και ή παραμάνα τους ήτανε πολύ καλή και τα φρόντιζε με μεγάλη στοργή, τα παιδιά στενοχωρήκανε πολύ, άμα είδανε τ'άμάξι να παίρνει τόν πατέρα τους, με της βαλίτσες του, τα όπλα του, της γούνες του και της κουβέρτες του.

Και ή πιό δυνατή καρδιά δε θά βαστούσε.

Τα κορίτσια κλαίγανε ή μια στην άγκαλιά της άλλης, και τ' άγόρια κυτάζανε από τα τζάμια στενοχωρημένα, προσπαθώντας να δείξουνε πως οι άντρες δεν κλαίνε.

Καταλαβαίνετε φυσικά, πως τα παιδιά δε δείχνανε δειλία την ώρα πουφευγε ο πατέρας. Κι' ούτε κλάψανε. Μά όταν πιό μέινανε μόνοι τους, τότε νομίσανε πως είχανε κρατήσει τα δάκρυά τους χρόνια δλόκληρα, κι' αφήσανε τόν έαυτό τους να κλάψη, όσο ήθελε ή καρδιά τους.

Τό τσάι που τους σερβίρισε ή παραμάνα—με ζεστές φρυγανιές και βούτυρο—τους φάνηκε άνοστο πολύ.

Μετά το τσάι ή Άνθρα άνέθηκε στο δωμάτιο που έμενε τις τελευταίες μέρες ο πατέρας της. Όταν είδε πως ήτανε άδειο, κι' έννοιωσε πως κάθε στιγμή που περνούσε, ο πατέρας τους έφευγε όλο και

πιό μακριά, πλησιάζοντας στής έχθρικές γραμμές, στη Μαντζουρία, άρχισε να κλαίη.

Θυμήθηκε και τη μητέρα της που ήταν άρρωστη και όλομόναχη, κι' ίσως αυτή τη στιγμή να γύρευε να της βάλουν λίγη κολώνια στο κεφάλι, ή να της δώσουνε ένα ζεστό φλυτζάνι τσάι.

Μά ξαφνικά ή Άνθρα θυμήθηκε τα λόγια που της είχε ή μητέρα της, μια μέρα πριν να φύγει. Πώς

ήταν το πιό μεγάλο κορίτσι και πως έπρεπε να προσέχη τ' άδερφά της, κι' άλλα πολλά. Τότε έπλυνε το πρόσωπό της, χτένισε τα μαλλιά της, και κατέβηκε κάτω στ' άλλα παιδιά, προσπαθώντας να δείξη πως το κλάμμα ήτανε πρσμα έντελώς άγνωστο γι' αυτήν.

Βρήκε τ'άδερφια της λυπημένα, παρ' ότες τις προσπάθειες του Ρόμπερτ, που για να τους κάνη να γελάσουνε τραβούσε τα μαλλιά της Τζέννης, όχι βέβαια πολύ δυνατά, αλλά έτσι στ' άστεϊα.

— Άκούστε δώ, είπε ή Άνθρα, έλατε να παίξουμε κάτι.

Αυτό τους θυμήσε της θερινές διακοπές τους, το δλόασπρο σπιτάκι, με τόν όμορφο κήπο, γεμάτο τριαντάφυλλα, ήλιους, χρυσάνθεμα, βιολέττες, φτερωμένα σπαράγγια, και που και που μερικές μικρές κερρασιές.

Θυμήθηκαν την ώρα ήα θέα προς την πεδιάδα, που τα άδσεστοκαμίνια της φαντάζανε στόν ήλιο σάν παραμυθένια παλάτια, την άμμο που παίζανε, με τα κιτρινισμένα χορτάρια δλόγυρα, και με τ' άγριο-λούλουδα, τις τρύπες στα βραχάκια που μοιάζανε σάν πορτοϋλες για να μπαινοβγαίνουνε τα σκουληκάκια και τα μικρόζωα της άμμου.

Θυμήθηκαν το άρωμα του θυμαριού, και τη μυρωδιά του καπνού, πουδγαίνε από τα μικρά σπιτάκια του κάμπου, και κοιτάζοντας δλόγυρα το στενόχωρο δωμάτιο της παραμάνας είπε ή Τζέννη:

— Α! πόσο διαφορετικά είναι όλα έδω μέσα!

Έτσι ήτανε πραγματικά. Η γριά παραμάνα συνείηζε να νοικιάζη δωμάτια—πριν πάρει τα παιδιά μαζί της.— Η επίπλωση του σπητιού ήτανε άνάλογη με τόν προορισμό που είχε. Έλειπε δηλαδή, από κεϊ μέσα ή άνεση και το καλό γούστο.

Βαρειές κουρτίνες κλείνανε τα παράθυρα. Τό χαλί είχε ένα άσχημο χρώμα, κίτρινο και μώδ. Τό τζάκι άναβε με χοντρά ξύλα. Απέναντι στο τζάκι ήταν ένα μεγάλο έπιπλο, —σιφονιέρα ή μπουφές— με χαλασμένη κλειδαριά. Πολυθρόνες παλιές και μαξιλαράκια δεμένα πάνω στην κάθε μία.

Τό τραπέζι ήταν σκεπασμένο μ' ένα ξεθωριασμένο πράσινο τραπέζο-μάνηγλο, με κίτρινα κρόσια. Πάνω από το τζάκι, ένας μεγάλος καθρέφτης, που σ' έδειχνε άσχημότερο άπ' ό,τι ήσανε. Ένα ράφι άδειο, σκεπασμένο με καφέ βελούδο, κι' ένα άπαισιο μεγάλο ρολόι, σταμα-

τημένο και βουδó, που θά είχε ξεχάσει τόν ήδιο του τόν ήχο. Γυάλινα βάζα με ζωγραφίες, που ποτέ δεν είχανε λουλούδια, και μια μικρή βιβλιοθήκη, που στις άδειες έταζέρες της έδλετες μονάχα ένα ως δύο βιβλία.

Η Τζέννη είχε δίκιο. Ήτανε τόσο διαφορετικά όλα έδω μέσα!

— Άς παίξουμε ένα παιχνίδι, ξανάπε ή Άνθρα.

— Σάν τί παιχνίδι; ρώτησε ο Κύριλλος με χασιμουρητό.

— Ό,τι και νάναι, είπε ο Ρόμπερτ κι' έδωσε μια κλωτσιά στο τραπέζι.

— Εγώ δεν παίζω, είπε ή Τζέννη μελαγχολικά.

Η Άνθρα προσπαθούσε να πετύχη το σκοπό της. Και τόν πέτυχε.

— Άκούστε δώ, είπε. Μη νομίζετε πως έχω πολλή όρεξη κι' εγώ, ή πως είμαι άναίσθητη, μα θέλω να κάνω αυτό που λέει ο πατέρας. Δηλαδή να πάρουμε τα πράγματα όπως ήσανε. Να τó χωνέψουμε πως μέινουμε μόνοι μας. Θέλετε;

— Άς προσπαθήσουμε, είπε ο Κύριλλος χωρίς ένθουσιασμό.

— Όραϊα, είπε ή Άνθρα. Όλοι μας ξέρουμε καλά, γιατί φύγαμε από το σπίτι μας και ήρθαμε να μέινουμε έδω, άντι νάρθη ή παραμάνα μας στο σπίτι. Αυτό έγινε γιατί ή παραμάνα δεν μπορούσε νάφηση τόν σοφό της έννοικιαστή που μένει στο πάνω πάτωμα. Ο πατέρας δεν είχε πουθενά άλλο καλλίτερα να μάς έμπιστευθή. Και ξέρουμε όλοι πόσα λεφτά του κοστίζει το πατέρα ή άρρώστεια της καυμένης της μητέρας.

Η Τζέννη φτερνίστηκε.

— Λοιπόν, έξακαλούθησε ή Άνθρα, άφού τα ξέρουμε όλα αυτά, πρέπει να πάψουμε να τα σκεπτόμαστε. Δεν έχουμε λεφτά για να ξεδούσουμε, μα υπάρχουνε στο Λονδίνο τόσα όραϊα πράγματα που δεν κοστίζουν τίποτα, και που μπορούμε να πάμε να τα δοϋμε. Τώρα είμαστε όλοι άρκετά μεγάλοι, και τó μωρό δεν είναι μαζί μας για να μάς γίνη εμπόδιο.

— Δε μπορεί να μάς πεϊ όχι, κανένας. Θά παρακαλέσουμε την παραμάνα να μάς άφίσει να βγοϋμε έξω, μόνοι μας. Είναι μια ευκαιρία που πρέπει να την ήφεληθοϋμε. Άς πάρουμε λίγο ψωμί μαζί μας, κι' άς πάμε στο Σέντ-Τζέημς-Πάρκ που είναι γεμάτο πάπιες να τους ρίξουμε φίχουλα να φάνε. Μόνο που πρέπει να πείσουμε την παρανα να να μάς άφίση, είπε ή Άνθρα. (Άκολουθεί) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟ-ΧΡΟ

Τό πιό παράξενο πουλι τοϋ κόσμου, αλλά τό πιό σπάνιο, ζεί στα πιό απομακρυσμένα δάση της Βραζιλίας. Οι μισοάγριοι ιθαγενείς που κατοικούν σε πρόχειρες καλύδες φτιαγμένες από αλωνόδια μπαμπού και φοίνικες, τó όνομάζουν Χρό-Χρό. Τό πουλι αυτό είναι μικρόσωμο, όσο κι' οι δικές μας οι τσίχλες, μα τó ράμφος του είναι δυο φορές σχεδόν μεγαλύτερο άπ' τó κορμί του. Έχει θαυμάσια χρώματα στα φτερά του, πόδια που μοιάζουν καταπληχτικά με τó κεχριμπάρι κι' ή ούρά του είναι σά μια φούτα από μετάξι. Τή φωλιά του τή φτιάχνει με τó ράμφος του, τρυπώντας με ά-

φάνταστη ταχύτητα τούς κορμούς των δέντρων όσοδήποτε σκληροί κι' αν είναι. Κατόπι την σκεπάζει με πράσινα πούπουλα κάνοντας έτσι ένα θαυμάσιο καμουφλάρισμα άνάμεσα στο πυκνό φύλλωμα τού δέντρου, για να μη φαίνεται από κάτω. Τό φθινόπωρο, όταν κιτρινίζουν τα φύλλα, βγάζει τα κίτρινα φτερά του για να τή σκεπάσει και τó καμουφλάρισμα συνεχίζεται έτσι δλόκληρο τó χρόνο σύμφωνα με τις αλλαγές της φύσης. Οι έξερευνητές πολύ σπάνια συναντούν τó Χρό-Χρό παρ'όλο που θέλουν να τó συναντήσουν, γιατί καθώς λένε οι ήδιοι, τó πουλι αυτό τους φέρνει μεγάλο γούρι. Γι' αυτό όμως είναι και τόσο σπάνιο.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΘΕΟΔΩΡΑ

Την άνηψούλα μου τή λέω Θεοδώρα. Και Ντόρα σάν θελήσω να τήν πώ: — «Όχι!» μου κάνει, «λέγε με Θεοδώρα!» «Εγώ όλο τ' όνομά μου τ' άγαπώ!»

Χαμογελώ, τή βλέπω και σωπαίνω. Γυρίζει και με βλέπει και γελά... Τό γέλιο της τόσο χαριτωμένο, Κ' έχει χαρίσματα τόσα πολλά!

Μαύρα ματάκια σάν έλιές, που λάμπει Μέσα τους ή ξυπνάδα. Μία φωνή άρσώα γεμάτη κ' ευωδιά, που οι κάμποι Άπλώνουν όταν ή άνοιξη φανή.

Μαλάκια που ζεστό κρατούν τó χάδι Τού ήλιου με τó μελένιο του φιλι. Φώς μέσα στής καρδιάς μου τó σκοτάδι Σάν τήν άκούω να παίζει, να μιλή.

Και λέω: Δίκιο έχει να μην έπιτρέπη Νά της αλλάξουν τ' όνομα, γιατί Θεού δώρο είναι στ' αλήθεια και της

Θεοδώρα! κι' όχι ό,τι λένε... οι κουτοί! [πρόπει]

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Η ΕΠΑΥΡΙΟ ΕΝΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

Γλυκοχάραζε. 'Η 'Αννούλα άνοιξε τὰ μάτια της και κοίταξε γύρω της με άπορία. Πού βρισκόταν; Μέσα σ' ένα καράβι, πού ο άνεμος έσπρωχνε με μανία πρὸς τὸ άγνωστο, γιατί τὸ μεγάλο πανί του ήταν σχισμένο ακόμα πάνω στις ψηλές άντένες πού χέρνανε ώστόσο άπ' τή μιὰ μεριά. Βαρειά σιωπή άπλωνόταν σὸ κατάστρωμα. Οί μηχανές κάτω σ' άμπάριχ, σὰ νὰ είχαν πεθάνει κι' αὐτές, δὲν ακούγονταν πιά καθόλου. Μονάχα ὁ αέρας πού σφύριζε κάπου-κάπου δυνατά, έκανε έναν παράξενο ἤχο καθὼς περνοῦσε ανάμεσα ἀπὸ τὰ μισοσπασμένα κατάρτια και τὰ σκοινιά.

'Η 'Αννούλα, έτριψε τὰ μάτια της και με πολὺ κόπο προσπάθησε νά-νασηκωθεί. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Τὸ μικρὸ κορμάκι της πονοῦσε δόλακερο, ἐκεῖ μάλιστα στὰ γόνατά της θαρρεῖς και τῆς είχαν μπήξει καρφίτσες και δὲ μπορούσε νὰ τὰ τεντώη. 'Η υικρούλα προσπάθησε νὰ θυμηθῇ γιατί βρισνόταν δλομόναχη πάλω σὲ τοῦτο τὸ μεγάλο καράβι, τριγυρισμένη ἀπὸ τὴν άπεραντὴ θάλασσα. Κούησε τὸ ξανθὸ κεφάλάκι της δεξιά και αριστερά, σταύρωσε πάνω σὸ στήθος της τὰ χέρια και με πικρὴ άπόγνωση ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ χείλη της :

— Τί συνέβηκε, Θέ μου ;

— Όσο κι' αν προσπάθησε νὰ τακτοποιήσει τίς ιδέες της, τὸ μυαλό της σὰ νὰ έπαθε κανένα πολὺ δυνατὸ κλονισμό, δὲν λειτουργοῦσε κανονικά. Καταλάβαινε ὅμως νὰ τῇ βραίνῃ κάτι παράξενο κι' άόριστο πού τῆς έφερνε ζάλη και λιγοθυμιά. Προπαντὸς ὅμως τὴν τρώμαζε αὐτὴ ἡ σιωπὴ τοῦ καταστρώματος, πού πρὶν ἀπὸ μερικὲς ὥρες— πῶσες ὥρες άραγε—άντηχοῦσε ἀπὸ τὴν παρουσία τῶσων προσώπων, δικῶν της και φίλων. Έκανε ἄλλῃ μιὰ προσπάθεια νὰ σηκωθεί, ἀλλὰ ξαφνικά τὰ γαλανὰ της μάτια πέσανε πάνω στὴ μπουκαπόρτα τοῦ καραβιοῦ κι' ἐκεῖ καρφώθηκαν. 'Η μικρὴ καρδιά της άρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά. Έκεῖνο πού αντίκρυσε τὴν έκανε νάνατριχιάσει. Άκριθῶς σὲ κείνο τὸ σημεῖο πού κοίταξε, ήταν μιὰ μεγάλη και βαθειὰ τρύπα πού τὴν είχε κάνει μιὰ ἐχθρική δόβδα, χτὲς τὸ βράδυ.

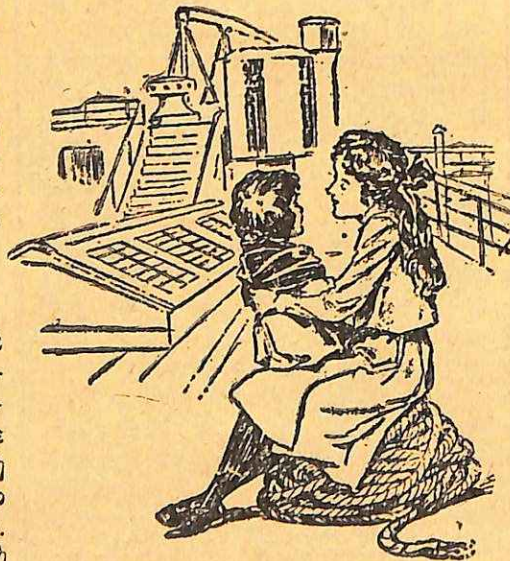
'Η 'Αννούλα άρχισε νὰ θυμάται

τώρα. Σιγά-σιγά μέσα της ξαναζωντανεύουν ὅλες ἐκεῖνες οἱ τραγικὲς στιγμὲς πού πέρασε μαζί με τοὺς ἄλλους ταξιδιώτες και τὸ προσωπικό τοῦ καραβιοῦ. Επαναλέπει πάλι τὸ φρικτὸ δρᾶμα πού έγινε πάνω στὴν ὥρα πού κανέναν δὲν τὸ περίμενε, γιατί ὅλα πῆγαιναν καλὰ ὡς ἐκείνη τῇ στιγμῇ. 'Η συγκίνηση τῆς έπνιγε τὸ λαιμό. Τὰ μάτια της πλημύρισαν δάκρυα και κοίταξε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ σὰ νὰ ἤθελε νὰ ζητήσει βοήθεια ἀπὸ κείνον.

— Μανούλα μου, γλυκειά μου μανούλα ! φώναξε δυνατὰ κι' ἡ φωνή της χάθηκε μέσα στὴν άπεραντωσύνη τοῦ πελάγου.

Καθισμένη τώρα πάνω σὲ μιὰ στίβα ἀπὸ σκοινιά, κι' ακουμπισμένη με τὴ ράχη σ' ένα μισόγυρτο κατάρτι, άρχισε νὰ κλαίῃ με μικροὺς κομμένους λυγμοὺς ὅπως τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ πού χάνονται σὸ δάσος. 'Η ψυχὴ της πονοῦσε και δὲν ἤξερε οὔτε τί νὰ πεῖ οὔτε τί νὰ κάνει.

Όστόσο τὸ καράβι εξακολουθοῦσε

«Πῆρε τὸ κοριτσάκι στὴν άγκαλιά της...»

νὰ τρέχει. Ένας δυνατὸς ανατολικὸς άνεμος τὸ έσπρωχνε πότε άπ' τὴ μιὰ και πότε άπ' τὴν ἄλλῃ μεριά και τὸ έκανε νὰ σαμπανεβάξει. 'Ηταν ένας τρελλὸς κι' ἐξαλλος δρόμος πού τίποτα δὲν μπορούσε νὰ τὸν σταματήσει. 'Ετσι άσκοπα περιπλανημένο μέσα σ' αὐτὴ τὴν άπεραντὴ και ὑγρὴ ἔκτασι, μονάχα ὁ Θεὸς θὰ μπορούσε νὰ τὸ πάρει στὰ χέρια του και νὰ τὸ κυβερνήσει ὅπως πρέπει.

'Η 'Αννούλα άρχισε πάλι νὰ σκέπτεται. Μπρὸς τὰ μάτια της ξανα-

περνοῦσαν με τίς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες ὅλα ἐκεῖνα πού συνέβησαν τῇ χθεσινῇ νύχτα : Τὸ καράβι τους, πού ἤσυχο και ἀνέριμνο εξακολουθοῦσε τὴν πορεία του, οἱ προβολεῖς του πού άγρυπνοὶ πάντα άνιχνεύανε τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἡ αἰφνίδια παρουσία ἑνὸς ἐχθρικοῦ υποβρυχίου, ἡ προσπάθειά τους νὰ τοῦ ξεφύγουνε κι' έπειτα οἱ τρεῖς τρομακτικὲς κανονιὲς πού τοὺς ρίξαν σκοτώνοντας δυὸ ναῦτες και μιὰ γυναίκα και καταστρέφοντας σχεδὸν ὅλοκληρὴ τὴ μπουκαπόρτα τοῦ καραβιοῦ κ' ένα μεγάλο μέρος άπ' τὸ κατάστρωμα.

Ακόμα άντηχοῦν σ' αὐτιά της 'Αννούλας, οἱ άγριες φωνὲς τῶν ἐχθρῶν πού ζητοῦσαν νὰ τοὺς σταματήσουν γιὰ νὰ μὴ τοὺς βουλιάξουν ὀλότελα, ὕστερα ἡ βιαστικὴ ἐπιβίβαση στὶς βάρκες, τὸ τρομερὸ σπρώξιμο τῶν ταξιδιωτῶν και τῶν ναυτῶν, τὰ κλάμματα τῶν παιδιῶν πού χάσανε τοὺς δικούς τους, οἱ άπανωτὲς διαταγές, ὁ πανικὸς και τέλος ὁ πατέρας της, πού τόσο άπωνα τὸν έσερνε άπ' τὰ μαλλιά ένας ἀξιωματικὸς, παίρνοντάς τον μαζί του αἰχμάλωτο σὸ ἐχθρικὸ υποβρύχιο. Κι' ἔδλεπε ακόμα τὴ χρυσή της μανούλα νὰ τῇ χωρίζουν ξεπίτηδες άπ' αὐτὴν και με ὅλα τὰ παρακάλια της και τὰ κλάμματα της, νὰ τῇ ρίχνουν μαζί με ἄλλες γυναῖκες μέσα σὲ μιὰ μικρὴ βερκούλα πού έμοιαζε σὰν καρυδότσουφλο σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη και ἀτέλειωτη θάλασσα.

Ναί, ἡ 'Αννούλα τίς θυμάται τώρα ὅλες αὐτὲς τίς τρομακτικὲς εἰκόνας. Έκλεισε τὰ μάτια της κι' ένοιωσε ένα βαθὺ κενὸ σὸ μυαλό της. Συχνὰ άκουγε τὸν πατέρα της νὰ τῆς λέει πὼς ἔχουνε πόλεμο με τοὺς Γερμανούς, μὰ ποτὲ της αὐτὴ αὐτὴ οὔτε κανέναν ἄλλο μπορούσε νὰ φανταστῇ πὼς σὲ τοῦτες τίς θάλασσες πού θεωροῦνταν ἀσφαλισμένες άπ' τὸν ἐχθρὸ, θὰ ἦταν δυνατό νὰ παρουσιαστῇ Γερμανικὸ υποβρύχιο. Κι' ὅμως νά, πού τίποτα δὲν εἶναι ἀσφαλισμένο, ὅταν ὑπάρχει πόλεμος στὴ γῇ.

Τὸ μικρὸ κορίτσι εξακολουθοῦσε νὰ κλαίει με τὸν ἴδιο τρόπο. Έκανε τὴ σκέψη ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ πεθάνει τὴν ὥρα πού λιποθύμισε κι' έπese πίσω ἀπὸ ένα ἀναποδογυρισμένο πάγκο, παρὰ νὰ βρισκεται τώρα δλομόναχη πάνω σὲ τοῦτο τὸ καράβι. Πὼς τὰ κατάφερε και γλύτωσε ; Σίγουρα οἱ Γερμανοὶ τὴν είχαν ξεχάσει πίσω ἀπὸ κείνο τὸν πάγκο πού βρισκόταν λιποθυμ-

μένη και φεύγοντας δὲν τὴν είχε προσέξει κανένας. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ ἐχθρὸς δὲν είχε άνατινάξει τὸ καράβι. Άφοῦ χαλάσανε τίς μηχανές και καταστρέψανε τὸν ἔλικα, ἀνέβασαν τὸ πανί σὸ κατάρτι άφίνοντας ἔτσι τὸν άνεμο και τὴ θάλασσα ν' ἀποτελειώσουν τὸ ἔργο τους.

'Η 'Αννούλα σκούπισε τὰ δάκρυά της. Τὸ πρῶνὸ άρχισε νὰ φωτίζει γιὰ καλὰ. Μακρυνά, οἱ κυκλικοὶ ὀρίζοντες ἦταν χωμένοι μέσα σὲ μιὰ γκριζὰ καταχνιά. Σιγά-σιγά, με τὸ ἀνέβασμα τοῦ ἡλίου άρχισε νὰ ξαναβρίσκει τὸ θάρρος της. Βέβαια, τὸ κορίτσι ἦταν μικρὸ, μὰ ὅχι και μωρὸ. Τὸν περασμένο μῆνα είχε πατήσει τὰ δεκατρία της χρόνια κι' αὐτὸ ἦταν κάτι. Μποροῦσε νὰ σκεφτεῖ λογικά, νὰ βγεῖ άπ' τὴ δύσκολη θέση της, τώρα μάλιστα πού ἡ πρώτη κακὴ ἐντύπωσι άρχισε κι' ὅλα νὰ δύνει. 'Η κατάσταση ἦταν πολὺ κρίσιμη, ἀλλὰ ὅχι και ἀπελπιστική. Γιατὶ ὅρα τὴν ὥρα μπορούσε νὰ ξεπροβάλει ἀπὸ κάπου κανένα καράβι, νὰ δεῖ τὸ δικό της και νὰ τρέξει γιὰ βοήθειά του. Τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο σὲ κείνους πού ἐλπίζουν, τῆς ἔλεγε συχνὰ ἡ θεία 'Αδέλα πού τὴν άγαποῦσε τόσο πολὺ. Κι' ἡ 'Αννούλα τὴν άκουγε σὲ ὅ,τι κι' αν τῆς ἔλεγε ἐκείνη. Τώρα μάλιστα πού βρέθηκε μπλεγμένη σ' αὐτὴ τὴν τρομακτικὴ περιπέτεια θυμόταν τὰ καλὰ της λόγια και παρηγοριόταν.

Μιὰ ιδέα τῆς κατέβηκε τότε. Εἶδε μπροστὰ στὰ πόδια της πεταγμένη τὴ σημαία τοῦ καραβιοῦ και σκέφτηκε νὰ τὴν ἀνεβάσει στὴν πιὸ ψηλὴ άντένα γιὰ νὰ δώσει σημεῖα ζωῆς σ' αὐτοὺς πού θὰ περνοῦσαν μακριά. 'Επρεπε νὰ τοὺς κάνει νὰ καταλάβουν, ὅτι τὸ καράβι πῆγαινε ἀκυβέρνητο κι' ἦταν νὰ βρεθεῖ τρόπος νὰ τὸ πλησιάσουν χωρὶς νὰ χτυπήσει τὸ ένα πάνω σὸ ἄλλο.

[Ακολουθεῖ]

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

1947

Χαρούμενα χτυπάει ἡ καμπάνα.

— Τὴν άκουσες, καλή μου μάννα ; Καινούργιος χρόνος άρχινᾷ, Κι' ὅλα ὁ νοῦς μας τὰ ξεχνᾷ, Τὰ μακρινά, τὰ περασμένα.

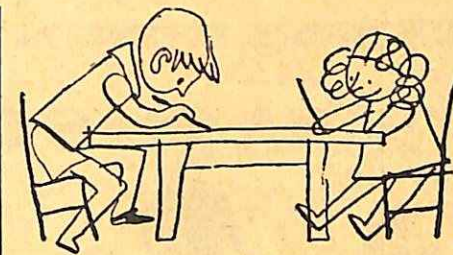
Κι' ὅλοι οἱ καημοί, κι' ὅλες ἡ λύπες,

— Έτσι, μανούλα μου, δὲν εἶπες ; — Θὰ σβύσουνε 'μπρὸς στὴ χαρά, πού φέρνει ὁ χρόνος στὰ φτερά, τὰ δόλοχρυσά, τὰ μαγεμένα !

Χαρούμενα χτυπάει ἡ καμπάνα.

— Εὐχῆσου με, καλή μου μάννα ! !

ΒΕΤΑ ΠΕΖ ΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Φιφή και ὁ Ριρῆς

Ἀθήνα, 1 Ἰανουαρίου 1947

Πρῶτα γράφω ἐγώ, ὁ Ριρῆς :

Ἀγαπητοί μου φίλοι,

Χρόνια πολλά. Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. Τί σᾶς χάρισαν γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά ; Ἀκούστε τί μοῦ χάρισαν ἐμένα :

Ένα αὐτοκίνητο πού τρέχει μοναχὸ του.

Ένα βιβλίο : «Ὁ μικρὸς ἥρωας».

Ένα κουτὶ κραγιόνια και πέντε χαρτάκια ἀμερικάνικες καραμέλλες. Μάλιστα, πέντε. Τρεῖς πορτοκάλλι και δυὸ μέντες. Οἱ καραμέλλες με τὸ πορτοκάλλι ἦταν ἑξοχές, τόσο περίφημες, πού τίς ἔφαγα και τὰ τρία χαρτάκια συνέχεια, καθὼς ἔδωζα μπροστὰ τὸ αὐτοκίνητάκι μου (εἶναι καταπράσινο με ρόδες κάτασπρες και τρέχει σὰν ἀληθινὸ).

Και τὸ μεσημέρι ἡ μαμὰ μᾶς εἶχε κόττα ψητῇ, μιὰ κόττα δλοκλήρη με δυὸ ποδάρια, δυὸ φτεροῦγες κι' ένα λαιμό. Έγὼ ἔφαγα τὸ δεξιὸ ποδάρι. 'Η μαμὰ ἤθελε νὰ πάρουμε γαλοπούλα, μὰ ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶπε πὼς δὲν εἶναι τώρα περιστάση γιὰ τέτοια ἑξοδα. Εἴχαμε ἀκόμη και πιλάφι και σαλάτα και μιὰ μεγάλη βασιλόπηττα πού ἔγραφε : «1947». Τὸ φλουρί έπese τοῦ ξαδέρφου μου τοῦ Τάκη και τὸ κομμάτι του ἦταν ἀμέσως ὕστερα ἀπὸ τὸ δικό μου. 'Ηπια κι' ένα μεγάλο ποτήρι κρασί, γεμάτο ὡς ἀπάνω, κι' ὕστερα εἶχα τέτοιο κέφι, πού ἤθελα νὰ βάλω τὸ αὐτοκίνητάκι μου νὰ τρέξει ἐπάνω σὸ τραπεζομάντηλο, κι' ὅταν ἔκανα νὰ μιλήσω μ' ἐπiane λόξυγκας. Κι' ὕστερα...

Ὡραία δουλειά ! 'Η Φιφή μοῦ τραβάει τὴν κόλλα κι' ἐγὼ εἶχα ἀκόμη τόσα πράγματα νὰ σᾶς πῶ. . .

Φιφή. — Εἶναι ἡ σειρά μου τώρα. Ἀγαπητές μου φίλες, χρόνια πολλά. Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. Τί σᾶς χάρισαν γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά ; Ἀκούστε τί μοῦ χάρισαν ἐμένα :

Μιὰ κούκλα πού κλείνει τὰ μάτια της :

Ένα βιβλίο : «Ἡ μικρὴ ἡρωίδα».

Ένα κουτὶ κραγιόνια.

Και πέντε χαρτάκια ἀμερικάνικες

καραμέλλες, μάλιστα πέντε. Τρεῖς μέντες και δύο πορτοκάλλι. Οἱ μέντες μάλιστα ἦταν τόσο ἑξοχές, πού ἔφαγα και τὰ τρία χαρτάκια συνέχεια, καθὼς ἔδωζα τὴν κούκλα μου νὰ κοιμηθῇ. (Έχει ένα κίτρινο φουστανάκι με πράσινες κορδέλλες και νὰ τὴν βλέπατε πὼς κλείνει τὰ μάτια της !)

Και τὸ μεσημέρι ἡ μαμὰ μᾶς εἶχε κόττα ψητῇ, μιὰ κόττα δλοκλήρη, με δυὸ ποδάρια, δυὸ φτεροῦγες κι' ένα λαιμό. Έγὼ ἔφαγα τὴν ἀριστερὴ φτερούγα. Ὁ μπαμπᾶς ἤθελε νὰ πάρουμε γαλοπούλα, μὰ ἡ μαμὰ τοῦ εἶπε πὼς δὲν εἶναι τώρα περιστάση γιὰ τέτοια ἑξοδα. Εἴχαμε ἀκόμη και πιλάφι και σαλάτα και μιὰ μεγάλη βασιλόπηττα πού ἔγραφε ἐπάνω «1947». Τὸ φλουρί έπese τοῦ ξαδέρφου μου τοῦ Τάκη, πού πῆρε ἀμέσως πρὶν ἀπὸ μένα. 'Ηπια κι' ένα μεγάλο ποτήρι κρασί, γεμάτο ὡς ἀπάνω. Μὰ τὸ κρασί με ζάλισε και μ' ἐπιασε τέτοια κλαφκοκάνυξη, πού ὅλο νὰ κλαίω ἤθελα. Κι' ὕστερα...

Ὡραία δουλειά ! ὁ Ριρῆς μοῦ τραβάει τὴν κόλλα γιατί θέλει, λέει κάτι ἀκόμη νὰ σᾶς πῇ. Κι' ἐγὼ πού εἶχα νὰ γράψω ἄλλα τόσα !

Ριρῆς : Δὲν σᾶς φανέρωσε πὼς ἔχουσε τὸ κρασί ἐπάνω σὸ καλὸ της φόρεμα !

Φιφή : Δὲν σᾶς φανέρωσε πὼς χάλασε κιόλας τὸ ὠραῖο αὐτοκίνητό του !

Ριρῆς : Δὲν σᾶς φανέρωσε πὼς ἡ μαμὰ τὴν ἔδωκε τιμωρία γιατί δὲν ἤθελε νὰ παίξει πιάνο τῆς θείας 'Ασπασίας.

Φιφή : Δὲν σᾶς φανέρωσε πὼς ὁ μπαμπᾶς τοῦ τράβηξε τ' αὐτὶ γιατί εἶπε : «Έτσι μ' ἀρέσει !» σὸ θεῖο Ἀριστείδη.

Και οἱ δύο : Χρόνια πολλά ! Εὐτυχισμένος ὁ καινούργιος χρόνος. Θὰ σᾶς ξαναγράψουμε τὸν ἄλλο μῆνα. Γράψτε μας και σεῖς πὼς τὰ περάσατε.

ΡΙΡΗΣ, ΦΙΦΗ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ

ΠΟΣΗ ΔΥΝΑΜΙ ΕΧΟΥΝΤΑ ΖΩΑ

«Ο άνθρωπος ονομάζει τον εαυτό του βασιλέα της δημιουργίας. Και παίρνοντας μονάχος του αυτόν τον τίτλο νομίζει πιά πως είναι απ' όλα τα ζώα ο πιο έξυπνος, ο πιο θμωρικός κι' ο πιο δυνατός. Καμμιά φορά, όταν θέλει να δείξει πως κάποιος είναι πιο έξυπνος, πιο θμωρικός ή πιο δυνατός από τους άλλους ανθρώπους, διαλέγει τα παραδείγματα του πάλι από τους ίδιους τους ανθρώπους ή από τους ήρωες της μυθολογίας. Έτσι λέει: Είναι θμωρική σαν την Αφροδίτη, είναι έξυπνος σαν τον Όδυσσέα ή είναι δυνατός σαν τον Ηρακλή.

Δεν θα σ' ερθεί όμως ποτέ η ιδέα να πητε πως μια κοπέλλα είναι θμωρική σαν παγώνι ή πως ένας συμμαθητής σας είναι έξυπνος σαν την μέλισσα ή δυνατός σαν τον φύλλο. Όλοι θα σ' ας κορόϊδευαν και είναι φόβος να θυμώναν κιόλας μαζί σας.

Προτού θυμώσουν λοιπόν και τσακωθούν μαζί σας διαβάστε και μάθετε τι δύναμη έχουν τα ζώα για να τους αποστομώσετε:

Λοιπόν ο φύλλος, ο μικροσκοπικός ο φύλλος ξέρετε τι δύναμη έχει; Μπορεί να σύρει βάρος που ισοδυναμεί 1.497 φορές με το βάρος το δικό του! Για φαντασθήτε τώρα έμένα να τρέχω στη λεωφόρο Πανεπιστημίου, τραβώντας από πίσω μου χίλιους πεντακόσιους Άντα νίς παρά τρείς!

Μ' ες αφήσουμε τον φύλλο κατά μέρος κι' ες πάρουμε το άκακο τριζόνι, που τόσες φορές το έχετε πατήσετε με τα πόδια σας, δίχως να το πάρετε είδηση. Λοιπόν αν ένας άνθρωπος είχε τη δύναμη του τριζονιού, ξέρετε τι θα ήταν αξιος να κάνει; Κρεμασμένος από τα πόδια του από μια σχοινένια σκάλα θα μπορούσε να κρατάει με το ένα του χέρι μια κούνια που στο κάθισμά της θα ήταν θρονιασμένοι δεκατέσσερις άντρες! Τόση δύναμη έχει ο λιλιπούτένιος Ηρακλής, το τριζόνι!

Όσο για τη μύγα, ξέρετε τι δύναμη έχει; Σηκώνει με τη μεγαλύτερη ευκολία με τα πόδια της ένα χοντρό και μεγάλο σπέρμα που είναι έφτά φορές μακρύτερο από αυτή την ίδια. Αν είχατε την ίδια δύναμη με τη μύγα, θα έπρεπε να μπορείτε να σηκώ-

νετε ένα δοκάρι μακρι δώδεκα μέτρα και χοντρό όσο και σεις απάνω κάτω. Για να δούμε, δεν το δοκιμάζετε;

Μ' ες ξαναγυρίσουμε στον φύλλο. Αυτός είναι σ' αλήθεια το θαύμα της δημιουργίας. Αν μπορούσε να τρέχει ο άνθρωπος όσο τρέχει ο φύλλος, δεν θαχε ανάγκη ούτε από ποδήλατα, ούτε από αυτοκίνητα, ούτε από αεροπλάνα κ'ν. Γιατί θα έτρεχε 6 χλμ. το λεπτό, δηλαδή 360 χλμ. την ώρα. Το μεσημέρι δηλαδή, μόλις θα τελειώνατε το σχολείο σας θα λέγατε:

— Καλέ δεν πάω να φάω στού θείου Πάνου στην Θεσσαλονίκη!

Σε μια ώρα θα βρισκόσαστε στην Θεσσαλονίκη και το απόγευμα με την ίδια γρηγοράδα θα γυρίζατε πίσω στην Αθήνα, δίχως να φοβηθήτε μήπως σ' ας σκάσει κανένα λάστιχο ή μήπως χαλάσει ο κινητήρας και μείνει το αεροπλάνο στο αεροδρόμιο. Ας είναι καλά τα ποδαράκια σας!

Όσο δ' α για το πηδύμα του φύλλου, αυτό σύμφωνο με τ' ανθρώπινα μέτρα ξέρετε με τι αντιστοιχεί; Ούτε μπορείτε να το φανταστήτε! Ο καλύτερός μας αλτης δεν πηδά 3 μ. Αν είχε τη δύναμη του φύλλου θα μπορούσε με τη μεγαλύτερη ευκολία να πηδήσει πάνω από μια εξάχρονη πολυκατοικία, πάνω από το καμπαναριό της Μητροπόλεως, πάνω από την Ακρόπολη και τέλος, χωρίς καν να πάρη φόρα, πάνω από τον Λυκαβηττό! Ο φύλλος πηδάει 250 φορές το ύψος του. Ένας άντρας λοιπόν ύψους 1.70 μ. θα μπορούσε ευκολώτατα να πηδήσει 370 μέτρα.

Μα μή νομίζετε πως μόνο τα έντομα έχουν τόση δύναμη. Υπάρχουν κι' άλλα ζώα μεγαλύτερα που κάνουν καταπληκτική δουλειά, αν τα συγκρίνουμε κανέναν με τον άνθρωπο. Ας πάρουμε τον τυφλοπόντικα, τον μισόστραβο, που σκάβει τα λαγούμια του κάτω από τη γη. Ξέρετε αν ένας άνθρωπος είχε τις ικανότητες του τυφλοπόντικα τι θα μπορούσε να κάνει; Να σκάψει μοναχός του μέσα σε δυο χρόνια μια σήραγγα 45 χιλιομέτρων κάτω από το στενό της Μάγχις, που θα έβγαζε τη Γαλλία με την Αγγλία

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ένα ελαφρύ κύπημα στις γυρίλιες του παραθυριού μου με ξύπνησε. Σηκώνομαι σιγά-σιγά κι' ανοίγω το μισό-κλειστο παράθυρο. Είναι ο Ντορής, ο φίλος μου, το άσπρο αλόγο που κάθε μέρα καθώς περνάω απ' το περιβόλι όπου γυρίζει το μάγγανο του πηγαδιού, του δίνω ένα κομάτι ζάχαρη.

«Έλα» μου λέει «είμαι ελεύθερος τώρα, δεν έχω δουλειά. Θά σ' πάρω να κάνουμε μια βόλτα στους αιθέρες. Είναι όμορφη η βραδιά και το φεγγάρι σκορπάει ασημιά».

«Ντορή, που τα βρήκες αυτά τα ωραία φτερά που φοράς;» τον ρωτάω.

«Τα δανείστηκα από κάποιο φίλο. Κάνε γρήγορα!»

Χωρίς να πολυσκεφτώ πηδάω στην πλάτη του καλού μου Ντορή και άδραχνω την πλούσια χείτη του. Τώρα ο Ντορής κουνάει τις φτερούγες του και σε λίγο βρισκόμαστε ψηλά στον ουρανό.

Τα άστρα είναι σχεδόν σβυσμένα απ' το δυνατό ασημένιο φως του φεγγαριού και όλο το διάστημα γύρω μας ως κάτω στη γη είναι λουσμένο με άχνογάλαζο χρώμα.

Σκύβω κάτω και κυττάζω. Τα σπίνια, τα δέντρα, όλα φεύγουν με μεγάλη ταχύτητα. Είμαστε πολύ ψηλά και με πιάνει ίλιγγος. Καθώς πετάει ο Ντορής χαιρέται απ' την ταχύτητα κι' όλο κουνάει τις φτερούγες του για να πετάξει γρηγορώτερα. Νομίζει ότι αυτό μ' ευχαριστεί πιο πολύ. Αλλά εγώ τώ-

ρα αισθάνομαι ότι η δροσιά με περναίει κι' ανατριχιάζω. Σκέπτομαι: «Αν κρυολογήσω θάχω φωνές απ' τη μητέρα μου». Γι' αυτό λέω στο Ντορή: «Φτάνει καλέ μου φίλε! Γύρισε πίσω» ο Ντορής με υπακούει και γυρίζει. Αλλά καθώς πέφτει τη στροφή με ταχύτητα, χάνω την ισορροπία μου, γλιστρώ απ' την πλάτη του Ντορή και πέφτω στο κενό. Τίποτα δεν μπορεί να με σώσει. Καθώς πέφτω για μια στιγμή κυττάω ψηλά και βλέπω το Ντορή να χάνεται στα σύννεφα.

Είμαι κοντά στη γη λίγα μέτρα. Διακρίνω καθαρά κάτι βράχια που απάνω τους θα τσακιστώ. Κλείνω τα μάτια και βγάζω μια δυνατή κραυγή «βοήθεια». . . και ξυπνώ κατατρομαγμένος.

— Τι έπαθες παιδί μου, με ρωτάει η μητέρα μου και με σφίγγει στην αγκαλιά της. Την καθησυχάζω λέγοντάς της το όνειρό μου. Ο πατέρας μου κλείνει τα εξώφυλλα του παραθυριού μου και μου λέει:

— Άλλοτε όταν έχει φεγγάρι, να κλείνεις το παράθυρο, γιατί καθώς πέφτει απάνω στο πρόσωπό σου το φως σ' ένοχλει.

Την άλλη μέρα καθώς περνούσα απ' το διπλανό περιβόλι, με τη συνηθισμένη ζάχαρη στο χέρι, δεν είδα το Ντορή στη συνηθισμένη δουλειά του. Το μάγγανο πηγάδο δεν δούλευε. Είδα στο βάθος του περιβολιού ένα εργάτη που περιποιότανε κάτι τριανταφυλλίες. «Ε-

τρεξα και το ρώτησα: «Πού είναι ο Ντορής;»

«Ο περιβολάρης χωρίς ν' αφήσει τη δουλειά του μ' απάντησε:

«Χθές το βράδυ ο καυμένος ψόφησε. Σημερώματα το άφεντικό με ξύπνησε τον έφορτώσαμε στο κάδρο. Δεν θα γυρίζει πια το μάγγανο πηγάδο».

Όρεϊνός Πορφυρίων

ΟΘ

ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ!

Έξω πέφτει βροχή

Και λυσά ο βορράς,

Η ψυχή μοναχή

Στη σκιά μιας μεριάς

Τα παλιά χαιρέτα

Απαλά, σιγανά.

Ο νους πίσω πετά,

Τα γυρίζει ξανά

Στο θλιμένο μυαλό.

Καρτερώ, καρτερώ . . .

Τη σιωπή δε χαλώ

Τα παλιά να χαρώ.

Τρέξε, φύγε, πικρή

Λησμονιά, σιωπηλή

Η ζωή είν' μικρή.

Θέλω τόσο πολύ

Καθώς φεύγουν, κλεφτά

Στα παλιά να πιαστώ.

Κι' όπως χάνουν' αυτά

Και εγώ να σβυστώ.

Σερ Νίκ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΤΑ ΟΚΤΩ ΚΑΡΒΕΛΙΑ

Πρόβλημα

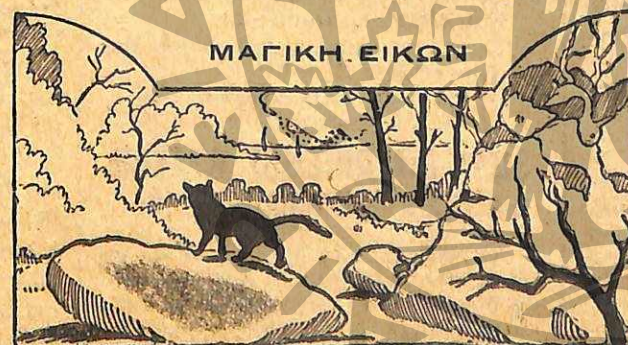
Λυό Άραβες που ταξίδευαν μαζί κάθησαν να φάνε κάτω από τον Ίσκιο μιας χουρμαδιάς. Ο πρώτος έβγαλε από το δισάκι του πέντε καρβέλια. Ο δεύτερος έβγαλε τρία. Εκείνη τη στιγμή παρουσιάστηκε ένας τρίτος ταξιδιώτης και τους ζήτησε αν είχαν να του δώσουν κι' αυτού να φάει. Οι δύο πρώτοι μοίρασαν τότε τα ψωμιά σε τρία ίσια μερίδια και καθένας έφαγε το μερτικό του. Όταν τέλειωσε το δείπνο ο ξένος πλήρωσε 8 γρόσια για το ψωμί που έφαγε κι' ύστερα σηκώθηκε κι' έφυγε. Ο Άραβας που είχε τα πέντε καρβέλια κράτησε πέντε γρόσια κι' έδωσε τρία στον σύντροφό του. Μα εκεί-

νος διαμαρτυρήθηκε γιατί κατά την κρίση του έπρεπε να πάρη τέσσερα. Στο τέλος αποφασίζουν να πάνε στον Κατή. Ο Κατής ακούει με προσοχή την ιστορία τους, σκέπτεται λίγη ώρα κι' ύστερα λέει:

«Εκείνος από τους δυο σας που είχε τα πέντε ψωμιά, θα πάρη έφτά γρόσια και ο δεύτερος που είχε τα τρία θα πάρη ένα μοναχά. Αυτή είναι η απόφασή μου.»

Και δίκιο ο Κατής; Αυτό θα το ιδήτε στο ερχόμενο φύλλο. Εν τω μεταξύ όσοι βρούν τη λύση ες μου τη στείλουν και θα δημοσιεύσω τα όνόματά τους. Ο πρώτος που θα μου στείλει την ορθή λύση θα λάβη για δώρο ένα τόμο της Βιβλιοθήκης.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Η ψιφίνα βγήκε στο κυνήγι. Εύτυχώς το πουλάκι πρόφτασε και κρύφτηκε. Μήπως το βλέπετε σεις;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκυκλιμμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932)
Τιμηθέν διὰ του Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δρχ. 25000, ἡμίσην δρχ. 15000, Τριμηνίαν 8000.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγυπτίου Λίρας 2.—
Ἀμερικής καὶ ἄλλων κρατῶν Δολλάρια 10.
Ἐξάμηνη ἀναλόγως.
ΕΠΙΣΤΟΛΑὶ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀποσπάσας: Πρὸς τὸν περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», δὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθῆνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΔΙΟΙΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆ-
ποτε μηνός.

Παλαιοὶ Τόμοι, ἄρτιοι, τιμῶνται δρχ. 20000 ἄδελφος καὶ 25000 χρυσὸν.—Ο ΑΓΟΡΑΣΤΗΣ κατὰ φύλλον ἀποκτὰ προνόμια συνδρομητοῦ λαμβάνων ψευδώνυμον δι' ἑν ἔτος ἐπὶ πληρωμῇ δρχ. 2000

46ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΛΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΣΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΤΟΥ 1947

ΞΕΣΠΛΘΩΜΑ λέγεται στὸν κύκλο μας ἡ ἐγγράφη ἐνὸς νέου συνδρομητοῦ κατὰ προτροπὴ καὶ μὲ τὴ φροντίδα ἐνὸς παλίου. Ἀπὸ χρόνια τώρα τὸ ἔργο γιὰ τὴ διάδοσιν μου τὸ ἔχουν ἀναλάβει αὐθόρμητα τὰ καλὰ μου παιδιά. Μὲ συσταίνουν στὰ ἄλλα παιδιά πού δὲν με γνωρίζουν, τὰ κάνουν νὰ μ' ἀγαπήσουν νὰ θελήσουν νὰ γίνουν συνδρομηταὶ κι' ἐπειτα εἰσπράττουν τὴν συνδρομὴ τους καὶ μοῦ τὴν στέλνουν ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς.

Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τὰ παιδιά μου ἦσαν ἡ ζωντανή μου ρεκλάμα καὶ αὐτὰ ἀναπλήρωναν καὶ μὲ τὸ παραπάνω καὶ τοὺς πράκτορες καὶ τοὺς περιοδεύοντες ἀντιπροσώπους. Μὲ τὸν πόλεμο ὅμως καὶ μὲ τὴν τριπλὴ κατοχὴ πού ἐπακολούθησε ἐπὶ τέσσερα ὀκτώληρα χρόνια, ἀποξενώθηκα ἀπὸ τὴν πῶς πολλὰ ἐπαρχίαι κι' ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ τὸ κακὸ ἀποκορυφώθηκε μὲ τὴν δολοφονικὴ καταστροφὴ τῶν γραφείων μου, ὅπου κήκαν καὶ τὰ μητρώα τῶν συνδρομητῶν καὶ οἱ διευθύνσεις καὶ ὅ,τι μοῖοῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ξανάρθω σ' ἐπαφὴ, μὲ τὰ Διαπλάσσις τῶν ἐπαρχιῶν, μὲ τὰ ἀνάγκαις νὰ διακόψω ἐπὶ 6 μῆνες τὴν ἐκδόσιν μου. Ἐτοὶ χιλιάδες παιδιὰ ἀναστήθηκαν χωρὶς νὰ ἔχουν δὴ ποτὲ τὴ «Διάπλasi» καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς πῇ τί εἶναι.

Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται νὰ τοὺς τὴν μάθετε. Νὰ τὰ κάνουν νὰ γίνουν Διαπλάσσις καὶ νὰ γνωρίσουν τὴ μεγαλὺ-
τερὴ ἰσως χαρὰ πού μπορεῖ νὰ ἔχῃ στὰ παιδικὰ του καὶ στὰ ἐφηβικά του χρόνια ἓνα Ἑλληνόπουλο.

Πῶς θὰ τὸ πετύχετε; Εἶναι εὐκολώτερο ἀπ' ὅ,τι τὸ νομίζετε. Νὰ τοὺς δείχνετε τὰ φυλλάδια μου, καὶ ἰδίως τοῦτο τὸ πρῶτο, μὲ τὸ θαυμάσιο χρωματιστὸ ἐξάφυλλο, τὸ χαριτωμένο νηπιακὸ καὶ τὴν ἀμύθητη γελοιογραφικὴ του σειρά. Νὰ τοὺς ἀποτρέπετε νὰ παίρνουν καὶ νὰ διαβάξουν ἄλλα περιοδικὰ πού δὲν εἶναι γιὰ τὴν ἡλικία τους. Νὰ τοὺς λέτε πόσο θερμὰ μὲ συσταίνει σὺς μαθητὰς καὶ σὺς μαθήτριες δλων τῶν Σχολείων τῆς Μέσης καὶ τῆς Δημοτικῆς ἐκπαίδευσης τὸ ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας καὶ τὴ γράφει ἡ ἐκθεσις τοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου. Ὁφείλεται, λέει, ἐθνικὴ ἐγνωμοσύνη στὸν ἰδρυτὴ μου τὸν ἀειμνήστο Νικόλαο Παπαδόπουλο. Εἶμαι, λέει, ὁ βοηθὸς τοῦ δικαστοῦ καὶ ὁ ἀχώριστος φίλος τῶν

παιδιῶν. Ὅλα τὰ περιοδικὰ μὲ μὴ-
θησαν. Κι' ἄλλα περιοδικὰ εἶναι συ-
στημένα ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο. Ἄλλα κα-
νένα μὲ τὰ ἐθνικοὶδὴ καὶ τιμητικὰ
λόγια πού συστήθηκε ἡ «Διάπλasi».
Τέλος μὴν ξεχνᾶτε νὰ λέτε γιὰ τὰ τόσο
ἐλκυστικὰ νέα τοῦ 1947... καὶ νὰ ἰδῆτε
τί εὐκολὰ θὰ τοὺς ἐλκύσετε καὶ θὰ
τοὺς ἐγγράψετε.

Γιὰ νὰ κεντίσω τὸ ζῆλο σας ἐγκα-
νιάζω ἐντελῶς νέους ὅρους γιὰ τὸν
Διαγωνισμὸ Ξεσπλάσματος. Σύμφωνα
μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς:

ὁποῖος ἐγγράψῃ 5 ἐτησίους συνδρομη-
τὰς θὰ λαμβάνῃ ἐπὶ 3 μῆνες τὴ «Διά-
πlasi» δωρεάν.

ὁποῖος ἐγγράψῃ 10 ἐτησίους συνδρομη-
τὰς θὰ λαμβάνῃ ἐπὶ 6 μῆνες τὴ «Διά-
πlasi» δωρεάν.

ὁποῖος ἐγγράψῃ 20 ἐτησίους συνδρομη-
τὰς θὰ λαμβάνῃ ἐπὶ 1 ἔτος τὴ «Διά-
πlasi» δωρεάν.

Φυσικὰ μπορεῖτε νὰ ἐγγράψετε καὶ
τριμήνους καὶ ἐξαμήνους συνδρομητὰς,
ἀλλὰ τότε τέσσερις τριμηνες συνδρομὲς
καὶ δύο ἐξαμηνες ἰσοφαρίζουν μία
ἐτήσια.

Ἐπὶ πλέον θὰ ἐπωφεληθῆτε κι' ἀπὸ
τὴς ἄλλης τιμῆς καὶ ἀμοιβῆς τοῦ Διαγω-
νισμοῦ αὐτοῦ, πού θὰ τὴς δῆτε στὸν
ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ μὲ ὅλες τὴς λε-
πτομέρειες. Ὅποιος ἐγγράψῃ τοὺς πε-
ρισσότερους θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος
καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία του
μέσα σὲ πλαίσιο. Μὰ κι' ὅλοι ὅσοι ξε-
σπλάθνουν ἐγγράφοντας ἔστω κι' ἓνα
μόνο συνδρομητὴ, ἔστω καὶ τριμηνό
θᾶχουν κι' αὐτοὶ τὴν ἀμοιβή τους.

Καὶ τώρα σὰς περικλίνω!
Βγάλτε τὸ διαπλάσιακὸ σπαθὶ σας
καὶ ξεσπλάθστε!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ 305ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1947

Ὁ 305ος Διαγωνισμός, εἶναι γιὰ τὴς
λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πού
θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς
«Διαπλάσεως» κατὰ τὸ διάστημα τῆς
Α' Τριμηνίας τοῦ 1947 (1—13). Σ' αὐ-
τὸν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λάβουν μέ-
ρος ὅλοι οἱ συνδρομηταί, εἴτε μετὰ

εἴτε ἄνευ ψευδωνύμου, ἀπὸ δὲ τὰ δέ-
λφια τῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς κατὰ
φύλλον ἀγοραστάς, μόνον ὅσοι ἔχουν
ψευδώνυμον ἐγκυκλιμμένον.

Οἱ λύσεις γράφονται σὲ εἰδικὸ χαρ-
τὶ Λύσεων ἢ Λυσόχαρτο πού πωλεῖται
στὸ γραφεῖο μου σὲ φακέλλους. Κάθε
φάκελλος ἔχει 20 φύλλα λυσόχαρτο καὶ
τιμᾶται δρχ. 2.000. Σὲ κάθε λυσόχαρτο
γράφονται οἱ λύσεις τῶν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων ἐνὸς μόνον φυλλάδιου (ὅσες
ἐννοεῖται, ἔχει βρεῖ ὁ λύτης, πού δὲν
εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τίς βρῇ ὅλες)
μπορεῖ ὅμως νὰ στέλνουνται πολλῶν
φυλλαδίων λύσεις μαζί, φτάνει νὰ μὴν
ἔχῃ περάσει ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιο-
τέρου.

Ἡ προθεσμία τυπικῶς εἶναι ἓνας
μήνας ἀπὸ τὴν ἡμερομηνία τοῦ φύλ-
λου πού περιέχει τὴς Ἀσκήσεις ἀλλὰ
καὶ πέραν τοῦ μηνός εἶναι δεκταὶ οἱ
λύσεις τῶν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δη-
μοσιευθῇ. (Π. χ. τοῦ σημερινοῦ φύλ-
λου πού ἔχει ἡμερομηνία 4 Ἰανουαρίου,
οἱ λύσεις εἶναι δεκταὶ ὡς τίς 4 Φε-
βρουαρίου. Ἀλλὰ ὅσον δὲν δημοσιεύον-
ται—καὶ πρέπει νὰ περάσουν τοὺλάχισ-
τον δύο μῆνες ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά
τῶν νὰ δημοσιευθοῦν—πάντα θὰ εἶναι
δεκταί, ὥστε οἱ νέοι συνδρομηταὶ ἔχουν
καιρὸ νὰ προμηθευθοῦν λυσόχαρτο
καὶ νὰ τίς στέλνουν καὶ μάλιστα μαζί
μὲ τίς λύσεις τῶν φύλλων 2, 3, 4, 5 καὶ
ὅσων θὰ ἔχουν ἐκδοθῇ ἕως τότε Ἀλ-
λωςτὲ ὁ λύτης, πού ἔστειλε ἤδη τίς
λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου, ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ στείλῃ κατόπιν συμπλήρωμα μὲ
προσθήκη ἢ διόρθωσιν λύσεων τοῦ
ἰδίου φυλλαδίου, πρέπει ὅμως τὸ συμ-
πλήρωμα νὰ εἶναι γραμμένον σὲ χωρί-
στὸ λυσόχαρτο, καὶ ὄχι σὲ ἄλλου κατο-
πινοῦ φυλλαδίου, πού θὰ εἴχε τυχὸν
κενὸ χωρίον).

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος
στὸ νέο τοῦτο Διαγωνισμὸ, δὲν εἶναι
ἀνάγκη νὰ ξέρουν περισσότερα, γιὰ νὰ ε-
χίσουν. Τὸ ἴδιο τὸ λυσόχαρτο μὲ τὰ χα-
ράκια του καὶ τίς τυπωμένες λέξεις του
τοὺς ὁδηγεῖ πῶς πρέπει νὰ γράφουν
τὴς λύσεις. Ὅσο γιὰ τ' ἀπονεμόμενα
βραβεῖα καὶ τὸν τρόπο τῆς ἀπονομῆς
τῶν (σὲ δύο Τάξεις χωριστά, τὴ Μεγά-
λῃ καὶ τὴ Μικρῇ, κατὰ τὴν ἡλικία πού
δηλώνει ὁ λύτης στὸ λυσόχαρτο) θὰ μά-
θουν ὅταν θὰ βγῇ ὁ νέος «Ὁδηγὸς»
τοῦ Συνδρομητοῦ—ἀπὸ τώρα εἶναι
περιττό. Ἀς ἀρχίσουν λοιπὸν νὰ λύ-
νουν νὰ στέλνουν καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, δὸς Ἀριστείδου 10
τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1946

ΣΑΣ γράφω τὴν τελευταία ἡμέρα
τοῦ Χρόνου: Ἀπὸ αὐριο ἀρχίζει ὁ
Νέος, πού ἔχει τὸν ἀριθμὸ 1947. Καὶ
σὰς τὸν εὐχομαι αἰσιο κι' εὐτυχισμένο.
Θὰ εἶναι βέβαια τέτοιος, καὶ γιὰ σὰς,
καὶ γιὰ μᾶς, καὶ γιὰ ὅλους, ὁ Νέος
Χρόνος, ἂν, ὅπως ἐλπίζουμε, φέρῃ τὴν
ικανοποίησιν τῶν ἐθνικῶν μας πόθων,
τοῦλάχιστο ἐν μέρει, ὥστε νὰ ἐξασφα-
λισθοῦν ἡ ἀνεξαρτησία μας, ἡ ἀκεραι-
ότης μας, ἡ ἀνοικοδόμησή μας, ἡ ἀνα-
συγκροτήσή μας, κι' ἡ σχετικὴ εὐημε-
ρία μας. Ἀμήν, εἴθε, γένετο!

Πῶς σὰς φαίνονται οἱ καινοτομίες
πού εἰσάγω ἀπ' αὐτὸ τὸ φυλλάδιο; Δώ-
δεκα σελίδες, χρωματιστὲς εἰκόνες καὶ
τὰ λοιπὰ. Ἐλπίζω νὰ εἰσθε πολὺ εὐχα-
ριστημένοι ἀπὸ τὴ «Διάπlasi» σας, πού
κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ σὰς ἀποζημιώ-
νῃ γιὰ τίς καθυστερήσεις καὶ τίς ἐλ-
λείψεις. Στὸ ἐξῆς θὰ ἔχετε κάθε Σάβ-
βατο ἀπὸ ἓνα τέτοιο δωδεκάσελιδον
φυλλάδιο καὶ ἐκ παραλλήλου ἐτοιμά-
ζονται καὶ τὰ ὑπολειπόμενα φυλλάδια
τοῦ 1946, τὸ 51 καὶ 52, γιὰ νὰ κλείσῃ
μὲ αὐτὰ ὁ τόμος καὶ νὰ τελειώσουν τὰ
μυθιστορήματα «Μαῦρο Βέλος» καὶ
«Πρόας ὁ Νικίου».

Θυμίζω στοὺς ἐνδιαφερομένους ὅτι
ἀντιπροσώπῳ μου γιὰ ὅλη τὴν Αἴνυ-
πτο εἶναι ὁ κ. Νίκος Μητσάνης, δὸς
Port-Est 14, Ἀλεξάνδρεια καὶ γιὰ
ὅλη τὴν Κύπρον, οἱ γνωστοὶ βιβλιοπώ-
λες τῆς Λευκοσίας κ. κ. Γρηγορίου καὶ
Πατσάλιδης. Σὲ λίγο ἐλπίζω νὰ ἔχω
καὶ ἀντιπροσώπους στὴν Ἀμερικὴ, στὰ
Δωδεκάνησα κτλ.

Στὰ παλιὰ γράμματα θ' ἀπαντήσω,
ἂν μπορέσω, στὰ τελευταῖα φυλλάδια
τοῦ 1946, γιὰ τὸ σημερινὸ πρῶτο τοῦ
1947, ἔχω λίγα νεώτερα τοῦ Δεκεμβρίου.

Καὶ νὰ τὸ πρῶτο, καλορίζικο, κι'
ὥραιο γράμμα τῆς Ἑκάτης, πού ἀρχί-
ζει μάλιστα μὲ τὴ φράση «Πλημύρα
χαρὰς μοῦ γέμισε τὴν καρδιά...» Αὐτὴ
ἡ χαρὰ, παιδί μου, νὰ γεμίξῃ τὴν καρ-
διά σου ὅλο τὸ χρόνο, κι' ὅλων τῶν
ἄλλων παιδιῶν μου, γιὰ νὰ χαίρεται
κι' ἡ δική μου. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀργή-
σουν τ' ἀποτελέσματα τῶν Λύσεων τοῦ
1946, ἂν καί, καθὼς λὲς καὶ σύ, πρέ-
πει νὰ μᾶθῃς νὰ περιμένῃς. Πρέπει
ἀκόμα νὰ μᾶθῃς καὶ νὰ εἶσαι εὐχαρι-
στημένη μὲ ὅ,τι ἔχεις, ὅταν μάλιστα
εἶναι τόσο καλοὶ οἱ βαθμοὶ τοῦ ἐλέγ-
χου σου. Δὲν τοὺς ξέρω, ἀλλὰ κρίνω
ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τῶν γονέων σου.

Μὰ γιὰ χαρὰ μοῦ μιλά κι' ἡ καλὴ
μου Νίκη—τὴ χαρὰ τῆς ὅταν εἶδε ἓνα
ποίημά της στὴ Σελίδα Σ. Σ. Τὸ ἄλλο
τῆς ποιηματάκι, στὴν ἀντιφύλλα τῆς
πού ἔχασε τὴ μαμά τῆς ἀπὸ τόσο μι-
κρὴ—ἐνῆμισον μολὶς χρόνων—πολὺ καλὸ
καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσω.

Ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν ἀλληλογρα-
φία μαζί μου—νὰ μοῦ γράφουν δηλ.
καὶ νὰ τοὺς ἀπαντῶ σ' αὐτὴ τὴ στήλῃ
ἐκτενῶς ἢ μὲ λίγα λόγια κατὰ τὸ χωρίον
πού θὰ ἔχω, πρέπει νὰ εἶναι ἐγγεγραμ-
μένοι συνδρομηταὶ γιὰ τὸ 1947 καὶ νὰ
ἔχουν ψευδώνυμο. Ἐπίσης τοὺς θυμίζω
ὅτι τὰ γράμματα τὰ θέλω καθαρά καὶ
εὐανάγνωστα καὶ πῶς δὲν ἀπαντῶ σὲ
ἀπορίες πού τίς λύνει ὁ Ὁδηγός.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ἡ ἰσχὺς τῶν Ψευδωνύμων πού εἶ-
χαν ἐγκριθῇ γιὰ τὸ 1946 ἔληξε. Ὅσοι
θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ἴδιο ψευδών-
υμο πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν ἐντὸς
τοῦ Ἰανουαρίου, εἰδμενὴ θὰ δοθῇ σὲ
ὅποιον τὸ ζητήσῃ. Ἐπίσης σὰς παρα-
καλῶ ν' ἀποφεύγετε τὰ ξενικά ψευδών-
υμα. Ἡ πατρίδα μας εἶναι τόσο με-
γάλη καὶ ἐνδοξη ὥστε δὲν χρειάζεται
νὰ κάνουμε δάνεια οὔτε ἀπὸ ξένα ἱστο-
ρικά πρόσωπα οὔτε ἀπὸ ξένους ἥρωες
μυθιστορημάτων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Δικαίωμα ἐγκρίσεως: διὰ συνδρομητὰς ἢ
ἀδελφὰ τῶν, δρχ. 1000. Δι' ἀγοραστάς ἀπο-
κτώντας μὲ τὸ ψευδώνυμον δικαίωμα συν-
δρομητοῦ δρχ. 2000.

Νέα Ψευδώνυμα: Υἱὸς τοῦ Αἴ-
νου, ἄ. (ΚΠ). Πράσιнос Γαίδαρος, ἄ.
(ΑΦ). Ἀγριοκάτσικο, κ. (ΤΜ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἑλ-
ληνικά Δωδεκάνησα, ἄ. Χρυσὸς Λέων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ νέου 305ου Διαγωνισμοῦ
Λύσεων. Ἴδε τὴν προκήρυξιν εἰς τὴν ἐναντι-
σέλιδα. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δε-
κταὶ μέχρις ἐνὸς μηνὸς καὶ πλέον—ἐφ' ὅσον
δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθῇ].

1. Συλλαβόγριφος

Δυὸ ἀπὸ τὰ σύμφωνα μαζί
Τὰ φουρνίζεις μὲ ψωμί,
Μὲ γλυκὸ ἢ μὲ φαί.

Τραγουδοῖ τῆς Λευτεριάς

2. Στοιχειστονόγριφος

Ἀπὸ 'να Πέλαγος τὴ μέση βγάξω
Τὸν τόνο ὑστερα τοῦ ἀνεβάξω
Καὶ Πόλη βλέπω—καὶ ἀπορῶ—
Ἐκεῖ πού πρῶτα ἦταν νερό.

Ἀντὸς τῆς Ἠπειροῦ

3. Ἀναγραμματισμός

Ὅποιον ἀρχαῖο βασιλιά
Ἀνάποδα κι' ἂν πιάσῃς,
Κάτι τὸ ἐπαναληπτικόν,
Μὰ τῆς κοινῆς, θὰ φτιάσῃς.

Τραγουδοῖ τῆς Λευτεριάς

4. Δικτυωτόν

* * * * * = Δοξαμένο νησί
* * * * * = Εἶδος ποιητοῦ
* * * * * = Παναρχαία πόλις
* * * * * = Πρῆμα τῆς κοινῆς.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Βασκαρού

5. Κρυπτογραφικόν

12345678 = Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης
23123 = Μέρος τῆς θύρας
35745 = Θηρίον
45678 = Τύραννος τῆς Σπάρτης
563128 = Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας
6758 = Ἀρχαῖος σοφός
72675427 = Βυζαντινὸς Αὐτοκράτωρ
8745 = Ἱερὸν ὄρος.

Σπουργίτι

6—10. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς οἰουδῆποτε ἑκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου,

πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν
ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι
λέξεις:

μικρός, αἰών, φίλος, κέρας, ἔλος
Παῦλος Νικ. Οἰκονόμου

11. Γρίφος

εἰς οὐ ο κα σε.
τίς ο ο ο ο

Ἀντὸς τῆς Ἠπειροῦ

ΣΗΜ.— Αἱ ἀνωτέρω δημοσιεύμε-
ναι Ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ Συλλογὰς στα-
λείσας διὰ τὸν προκηρυχθέντα Διαγω-
νισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀ-
σκήσεων διὰ τὸ 1946—7. Ἡ προθεσμία
τοῦ παραινέται. Διὰ νὰ ἡμπορέσουν
νὰ στείλουν Συλλογὰς καὶ οἱ νέοι συν-
δρομηταί, οἱ ὅροι του θὰ δημοσιευ-
θοῦν καὶ εἰς τὸ ἐρχόμενον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα
τοὺς δεκαπέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ
καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἐως δέκα τὸ
πολὺ λέξεις μὲ ἄλλα στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν
τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἄλλα 150
δρχ. μὲ παῖχα καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ
χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Δ — 1]

Μαίνοντας γιὰ δευτέρον χρόνον στὴ κί-
νησιν τῆς ἀγαπητῆς μου Διαπλάσεως
στέλλω ἓνα ἀδελφικὸ χαιρετισμὸ στὸ δια-
πλάσιακὸ κόσμον.

ΛΥΚΟΠΟΛΟ

[Δ — 2]

Τὶ κρῖμα ἀγαπημένα μου Διαπλάσ-
σις νὰ μὴν ὑπάρχουν ὠραιότερα λόγια
ἀπὸ τὰ χιλιεπισκομένα «ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ
ΝΕΟ ΕΤΟΣ» γιὰ νὰ σὰς εὐχθῇ τὸν και-
νούργιον χρόνον.

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ

[Δ — 3]

Μὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ καινούργιου χρόνου
ἐπὶ δόξα καὶ δόξαν κι' εὐχομαι σ' ὅ-
λους—ες φίλους κ' ἐχθρούς, εὐτυχισμένο τὸ
ΝΕΟ ΕΤΟΣ, Φιλικῶς.

ΑΓΚΑΘΙ

[Δ — 4]

ΓΕΛΑΣΤΕ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗ, Τρελλὸ Ναυ-
τάκι ἀνταλλάσσετε Μ. Μυστικὰ; ἀ-
παντήσατε μὲ ἀγγελία.

ΛΥΚΟΠΟΛΟ

[Δ — 5]

Ελπιῶ γιὰ ὑπερβολὰ ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα.
Ζητῶ ἀπ' ὅλους συγγνώμην. Δὲν ἔλα-
βα κανένα γράμμα. Ἄν θέλουν οἱ Τρε-
χαντήρι, Ἀμαρυλλίς, Γιαννάκη, Νίκη, Ἡ-
ρώδρα Ἑλληνοπούλα καὶ οἱ ἄλλοι μοῦ
ξαναγράψουν.

ΤΟ ΓΟΥΡΟΥΝΑΚΙ, ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΥΚΟΣ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Αυτό που άρχισα να διηγείμαι εδώ από σήμερα, το λέω «ἀνάγνωσμα», γιατί κάποιος βέβαια θα το ἀναγνώση, θα το διαβάση, ή μικρός ή μεγάλος· πολλά όμως από τα Διαπλασάπουλα είναι ακόμη τόσο μικρά, που ούτε στο σχολείο πηγαίνουν, ούτε ξέρουν να διαβάζουν, κι' αυτά τα διηγηματάκια, που τα γράφω γι' αυτά και τα λέω «ἀναγνώσματα για πολύ μικρά παιδιά», άλλοι τα διαβάζουν στα μικρότερα — ή μαμμά, ή μπαμπάς, ή θεία, ή θείος, και συχνότερα κάποιο αδέρφι ή ξαδέρφι. Με άλλους λόγους, πολλά μικρά παιδιά δεν διαβάζουν αυτά τα διηγηματάκια, παρά τάκοϋνε καθώς τους τα διαβάζουν άλλοι, και βλέπουν μόνο τις εικόνες τους.

Νά, ως ιδούν εδώ τη σημερινή. Είναι ένα γουρουνάκι, ένα παπάκι, ένα γατάκι κι' ένας λύκος — τα τέσσερα «πρωτοπα» της ιστορίας μας. Το γουρουνάκι, το παπάκι και το γατάκι, σάν καλὰ γειτονόπουλα, είναι φιλιωμένοι μαζί τους· ο λύκος, που μένει πολύ μακρύτερα, στο λόγγο, είναι έχθρός τους. Τώρα θα σὰς τα παρουσιάσω ένα-ένα, να τα γνωρίσετε καλύτερα.

Το γουρουνάκι ήταν τριανταφυλλί, πολύ νόστιμο. Κατοικοῦσε σ' ένα ὄμορφο σπιτάκι, ὀλοξύλινο, κι' είχε ἑντεκα ἀδερφάκια. Καὶ τὰ δώδεκα αὐτὰ γουρουνάκια περνοῦσαν τίς ἡμέρες τους μὲ βύζαγμα καὶ μὲ ὕπνο. Ἡ μη-

τέρα τους τάγαποῦσε πολὺ κι' ἦταν κατευχαριστημένη δταν τὰ εἶχε ὀλόγουρά της νὰ τὴ βυzaίνου. Ἦταν ὄμορφα, ἦταν παχουλά, κι' ἄμα χόρταιναν τὸ γάλα, κοιμοῦνταν, τὰ τσαμεγάκια μου. . .

Τὸ γουρουνάκι ποὺ τὸ ἔλεγαν Ροδίτσα, ἦταν τὸ πιὸ νόστιμο ἀπ' ὅλα τοῦ τᾶδερφια. Πολὺ τριανταφυλλί, πολὺ γυαλιστερό, πολὺ στρουμπουλό, εἶχε μιὰ χαριτωμένη οὐρίτσα, στριφογυρισμένη σὰν τιρμπουσόνι.

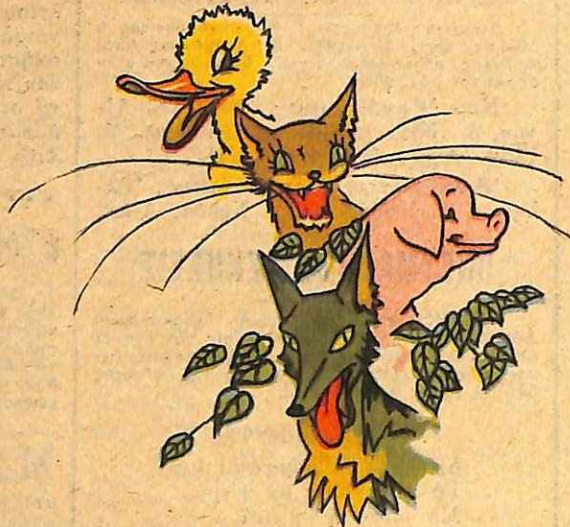
Πλάϊ στὸ ὀλοξύλινο σπιτάκι, ἦταν ἓνα ὠραῖο λειβάδι, ὄλο πρασινάδες καὶ λουλούδια· καὶ στὴν ἄκρη τοῦ λειβαδιοῦ, ἓνας μεγάλος βάλτος· καὶ δίπλα στὸ βάλτο ζοῦσαν δώδεκα παπάκια, δώδεκα νόστιμα παπάκια, ποὺ περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους νὰ κολυμποῦν μέσα στὸ λασπωμένο νερό καὶ νὰ κυνηγιοῦνται κάνοντας πᾶ-πᾶ-πᾶ. Τὸ πιὸ νόστιμο τὸ ἔλεγαν Κοκκινομουτάκη, κι' ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἀκουγες παρὰ πᾶ-πᾶ-πᾶ, γιατί τὰ παπάκια δὲν ἔπαυαν νὰ κυνηγιοῦνται· κι' ἀπὸ τὸ

ἄλλο μέρος τοῦ λειβαδιοῦ ἀκουγες ὄλο καὶ γε-γε-γε, γιατί τὰ γουρουνάκια γρύλλιζαν, ἀφοῦ βύζαινα καλὰ, γιὰ νὰ δείξουν πὼς ἦταν εὐχαριστημένα.

Μιὰ μέρα, ὁ Κοκκινομουτάκης ἔκανε τὸ λουτρό του κι' ἦταν πολὺ χαρούμενος, γιατί ὁ ἥλιος ἔλαμπε ζεστός καὶ τὸ νερὸ ἀστραφετε στὴν ἥλιο.

(Ὁ Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

== Ο ΤΟΛΗΣ, ΤΟ ΚΟΤΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΑΡΤΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ ==